

UN DIA DE EXPANSION...

El 4 de febrero se realizó la excursión a la Estancia San Juan.

No sabemos cómo agradecer a la generosa señora Maria Teresa de Pereyra Iraola el generoso permiso de admitirnos y brindarnos así, un día tan espléndido pasado entre las majestuosas arboledas de la estancia.

El día anterior no prometía nada de bueno. Peor todavía fué la noche, que pasó entre tormentas y lluvias torrenciales... Con todo: los 370 interesados se presentaron puntuales en su determinado lugar, saliendo 2 coches de Villa Devoto, 4 de La Paternal, 2 de Santa Rosa y 4 de Avellaneda.

A medida que nos acercábamos, íbamos notando que no habrá habido por allí tanta lluvia; y al llegar a la Estancia, dimos con el camino completamente seco, y hasta polvoriento...

¡Que bueno fué Dios con nosotros! Mientras llovía en Buenos Aires nos guardaba la Providencia seco el lugar de nuestra inocente aelgría.

Los 12 coches llegaron sin ningún percance a su destino, y allí lo primero fué oír la misa. Algunos se sustrajeron a su deber pero bien arrepentidos reconocieron luego su error, pues por ellos nos visitó luego Dios con una ligera lluvia, que para premio de los buenos, después de una hora, cesó; facilitándonos así y a pesar de todo unas horas agradabilísimas que hicieron resonar nuestra alegre canción y risueño humor hasta que tocó la hora de reunirnos en la iglesia donde celebramos nuestra acción de gracias y nuestra despedida, regresando todos felices, contentos, con gratos recuerdos y agradecidos a Dios, que nos brindó un día tan agradable, mientras llovía en la Capital y en otras partes.

He aquí algunos grupos de excursionistas.

Objavljamo nekaj spominov na izlet v estancijo San Juan.

Kljub grozečemu vremenu smo imeli lep dan in tele slike pričajo, da je bilo prav lepo. — Kdor bi si želel naročiti kako fotografijo za spomin, naj se oglasi ob priliki službe božje.

CERKVENA POSTNA

Prav kmalu bo vstajenja čas! Da nanj pripravimo se vsi s pokoro, Cerkev vabi nas, desetkrat štiri postnih dni.

Očakom davnim bil je post zatajevanje znano že, A Jezus podelil svetost mu s svojim zgledom je.

Resnejši bomo vsi tedaj v besedah, proč z zabavami, v pijači, jedi, spanju zdaj se hočemo prikrajšati.

In dušne, srčne blodnje vse bo treba bolj premagati, nakane vse hudičeve s čuječnostjo razkrinkati.

Da Bog pravično odpusti nam grešno vso slabost, le glejmo, pridobimo si njegovo spet naklonjenost.

Gospod! Saj Tvoje smo stvari, čeprav izkvarjene močno, a da nad nami vladal bi sovražnik Tvoj, to nočemo!

Da, Oče, Te žalili smo, pozabi, večno vsmiljeni, kreposti, prosimo srčno, utrdi v nas, Bog milosti!

Presveti troedini Bog! Da s postom tu dosežemo, rešiti grehov se nadlog, po Jezusu da, prosimo!

je mesečnik.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Klič od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

- 4. MARCA: Maša na Paternalu za d. n. družine Ravbar. Pri sv. Rozi za Jožeta Kastelic. Molitve na Paternalu.
- 11. MARCA: Maša na Avellanedi za Marijo Golobič. Pri sv. Rozi za Jakoba Janež. Molitve na Paternalu.
- 18. MARCA: Maša na Paternalu za Karlo Kumar. Pri sv. Rozi za Jožef Klinkon. Molitve na Avellanedi.
- 19. MARCA: Pri sv. Rozi za Jožefo Fornazarič.
- 25. MARCA: Maša na Avellanedi.
- 1. APRILA: VELIKA NOČ.

POSTNA POSTAVA

STROGI POST je sledeče dni: 2., 6., 16. in 23. marca. Te dneve naj se mesna jedila ne uživajo.

SAMO POST 7., 14., 21. in 28. marca. Mesna jedila se smejo uživati, toda treba si je v jedi pritržiti in pri večerji se meso ne uživa.

Post je koristen za dušo in telo. Za dušo, ker z njim delamo pokoro in ker z zatajevanjem telesa pridobivamo večjo oblast nad lastnim poželenjem. Post je koisten tudi telesu, ker mehkužnost ga razvaja, zatajevanje pa ga utrjuje.

KRIŽEV POT

Se moli v postnih nedeljah. Vsak veren kristjan rad premišljuje, kaj je Gospod Jezus za njega storil in ga rad v duhu spremlja po stopinjah njegovega križevega pota. Prihitite torej v lepem številu!

POROČENI so bili VIDA MARIJA MIHELJ in Cesar Enrique Gonzáles. ALBERTO FLOR in NELLY DOTTI in MARIJA PISK iz Ravni pri sv. Gori, z JANKOTOM KORON iz Črnič.

ŽRTEV SMRTI JE POSTALA

† ALOJZIJA LOJK, vdova Mervič, znana rojakom iz prejšnjih let, ko so imeli trgovino v ulici Riglos. Doma je bila iz Črnič. Stara je bila 45 let. Zapušča tukaj tri sinove, dve sestri in tri brate. Pokopana je bila v Bs. Airesu ob spremstvu mnogih rojakov in znancev.

† CIGOJ FRANC, doma iz Malovš je preminul 28. jan. Star je bil 58 let. Blagi mož je že dolga leta trpel z zdravjem. Zapušča ženo Viktorijo in sina Franca.

† Nepričakovano je odpeljala smrt v večnost mlado ženo JOSIPINO FURLAN, rojeno SAKSIDA, doma iz Prvačine. Rajna zapušča štiri otroke; starejši ima 13 let in najmlajši eno leto in pol; soproga v Alta Graciji in brata v Bell Ville. Pokopana je v Alti Graciji.

LA FUTURA YUGOSLAVIA

A fines de enero se publicó el texto del convenio entre Subasich, primer ministro del gobierno real yugoeslavo, y el mariscal Tito. Aunque el documento fué firmado ya el 1º de nov. se publicó recién ahora porque ahora sólo fueron eliminados los últimos obstáculos de parte de la corona. Ahora el mismo rey está también de acuerdo con el convenio mencionado del cual reproducimos algunos puntos más característicos:

El acuerdo establece, en primer término, que Yugo eslavía, a causa de sus relaciones internacionales, debe mantener su actual forma de régimen hasta que el pueblo resuelva en modo definitivo si quiere la monarquía o la república. Para evitar rozamientos en el país, el rey no regresará ahora a la patria, y los poderes reales serán desempeñados por un Consejo de Regencia, nombrado por el rey a propuesta del gobierno, de acuerdo con el Comité Nacional de Liberación de Yugo eslavía. El Consejo de Regencia prestará juramento ante el pueblo. El gobierno tendrá 28 miembros y estarán representadas en él las unidades federales: Servia, Croacia, Eslovenia, Montenegro, Macedonia y Bosnia-Herzegovina. La constitución definitiva del Estado será decidida por la Asamblea Constituyente. El nuevo gobierno proclamará, en una declaración especial, los principios fundamentales de las libertades democráticas y garantizará su aplicación. El acuerdo, en el que se destaca explícitamente que serán respetados el derecho de propiedad privada y la iniciativa privada, numera las siguientes libertades democráticas: 1) la liberación del individuo de todo temor; 2) la libertad de cultos y de conciencia; 3) la libertad de expresión del pensamiento por intermedio de la palabra escrita y en las reuniones públicas; 4) la libertad de asociación. Las unidades federales dentro del Estado serán autónomas y tendrán igualdad de derechos.

LEPI SPOMINI

Brez posebne propagande se je kar kmalu napolnilo število 310 oseb za izlet v San Juan in še so se prijavljali novi, tako da je bilo 29. jan. že zagotovljenih 12 Pulmanov na kar smo ustavili. Marsikdo je ostal doma z željami.

Vsekako je treba da zopet ponovim opozorilo, da nikar ne čakati do zadnjega z "ne vem še"... "Bom videl"... Tako marsikdo ni mogel videti, ker se je prepozno prijavil.

Vso pohvalo pa je treba izreči tistim, kateri ste prav umeli stvar in pohiteli s prijavo, tako da smo imeli časa dovolj, da je bilo vse prav pripravljeno.

Slabo je kazalo vreme. V soboto že je zatražilo, ponoči pa se je kakor nebo utrgalo in smo bili že kar v skrbeh, kako bo. Pa se je proti jutru umirilo in ob napovedanem času so bili ljudje kot en mož na mestu. Samo pet jih je izostalo radi grdega dne. 12 polnih Pulmanov se je zbralo. Iz Ville Devoto sta prišla dva. Lani so se pritožili Devotčani, da so imeli težave z vrnitvijo, ker ni bilo vozil, zato je pa gospa Cotičeva letos prišla z željo devotčanov, če bi bilo mogoče, da bi tudi tja prišel voz ponje. In tako se je zgodilo.

Na Paternalu so napolnili 4 voze. Prav malo prostora je ostalo, katerega so pa dopolnili v Sarandí, kjer je bilo kar 22 sopotnikov, ki so imeli pripravljen prostor v dveh vozeh in so se vsi lepo naložili.

Pri sv. Rozi smo napolnili dva vozova. Kar naprej pa smo poslali male pevce, da bodo zapeli pri prvi sv. maši. Ko smo

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual.

Dirección: Pasco 431

U. T. 48 - 3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59 - 6413

Suscripción anual \$ 2.—.

prišli na Avellanedo, so bili že 4 vozovi gotovi, tako da smo jo kar naprej popihali.

Malo z bojaznijo smo gledali v zrak. Sem pa tja je kaniia kaka kaplja pa smo le upali, da bo dan za nas. Opažali smo pa tudi, da vse dalje ko smo šli, manj je deževalo po noči in ko smo prišli v San Juan, je bila cesta popolnoma suha.

Prva maša je bila že v sredi, ko smo prišli. Prav lepo so peli naši mali, da je bila družina hišnega osebja vsa sročna, da imajo tako lepo pesem.

Nato je sledila druga maša, pri kateri je pel avežanedski zbor. Prav lepo so se postavili. Niso se pa tako lepo postavili nekateri naši sopotniki, kateri so se razbežali in se jim ni ljubilo vrniti se v cerkev in so seveda ostali brez maše. Oni so jo kar tako, po površnosti, napravili, toda Gospod Bog 'e vzel v račun njihovo nemarnost kakor smo pozneje videli.

Lepa evangelijska misel nam je dala nekaj prav zlatih naukov. Beseda je bila o semenu, ki ga je nekaj padlo na rodovitna tla, nekaj na skalo, nekaj pa kraj pota... Koliko je ljudi, ki žive, kakor da so popolni gospodarji svojih stopinj in vendar ni res tako. Vsak ima gospodarja, kateremu mora služiti, rad ali nerad in kateri bo od vsakega trjal tudi sadove življenja in darov katere mu je dal. Nihče se temu ne bo mogel izmakniti. Zato je treba tisto seme, ki je božja beseda, hvaležno sprejemati in v življenju upoštevati.

Med sveto mašo nas je presenetil prijazen obisk. Prišel je č. g. Zmet, ki je imel sv. mašo v sosedni estancii Santa Roza.

Po končani maši smo se vsi zbrali na odrejenem kraju, kjer je bila med tem že v polnem obratu gostilna, da je dišalo po prijaznih klobasah, veselo je igral Badelov radio in se ni menil za vsiljivi dež, ki je iz pršanja postajal vse gostejši in še so se podili križem oblaki.

Kaj bo sedaj?... Nič! Vsak si je poiskal varno streho pod kakim drevesom ali pod bambusovim grmom in tako se nil v vozove in čakali, kaj bo. Pa ni bilo nil v vozove in čakali, kaj bo. Pa ni bilo nič! Čez kake pol ure se je spet zvedrilo in se je nato življenje v popolnem miru razvijalo dalje.

Kaj je bilo prav za prav? To je bilo, da nas je Gospod Bog obiskal. Dober je z nami, a tega ne sme kar tako pustiti mimo, da je bilo nekaj ljudi med nami, ki so imeli zlat čas in priliko za to da bi k maši šli, pa se jim ni ljubilo. Mene je zelo bolelo, ko sem to videl in Gospod Bog je že vedel, da mora na nek način svojo pravično nevoljo pokazati. Zaradi tistih nas je vse obiskal; zaradi dobrih pa, ki so ta dan in ki tudi drugače svojo nalogo lepo spolnijo, je spet dež prestal in smo bili lahko prav veseli. In smo tudi bili. Nekateri še preveč.

Pa menda vendar nismo nobene škode napravili. Za spomin na ta dan smo pa nekaj lepih fotografij vzeli.

Ko je bila ura zato, smo se dvignili in smo lepo zapeli litanije, na kar smo odbrzeli spet v Buenos Aires, kamor smo brez neprilika prišli ob 9 uri.

IESENSKI PSALMI

Danes je mnogo ljudi, kateri bi najraje imeli celo leto en sam nepretrgan "pust", ki smo ga doma imenovali "praznik norcev"...

Nikakor ni proti pameti, če se človek razvedri in povesei. Saj je tudi to božji dar in zdravo za telo in duha, toda vedno po — pameti, kajti na svetu ne živimo za zabavo, temveč za spolnitev življenske naloge. V spolnjevanju dolžnosti človek rabi tudi trenutkov oddiha in razvedrila, kakor stroj, kateremu je treba olja, ki ga namaže in počitka, da se ohladi...

Tisti zemljan pa, kateri bi svoje življenje hotel spremeniti v pustno maškerado, je zašel s prave poti, na katero nas je postavila božja postava, katera je zapisala vsem: "v potu svojega obraza boš jedel svoj kruh"... Vsi moderni socialni načrti ne bodo razveljavili te postave. Če tudi človeku olajšajo z modernimi iznajdbami in s socialnimi postavami njegovo težko delo, ga ne bodo osvobodili dolžnosti, resnosti, boja, trpljenja, bolečine, skrbi in drugih nevšečnosti življenja, katere tvorijo tisto trnjevo pot, po kateri mora vsakdo stopati kvišku k večni sreči... Kdor se hoče temu izogniti, bo nekoč brezupno sprevidel svojo zmoto na cesti pogube.

Zato nam sveta Cerkev takoj za "pustom" nalaga "postno" dolžnost, posvetnjakom nekaj zopernega, nesmiselnega, zastarelega, pobožnjaškega... Kristjanu pa je post poziv na boj zoper zvičajnega sovražnika njegove duše, ki je počutnost, poželjivost, posvetnost. Telo s svojimi nagnenji vleče človeka navzdol v poživljenje, kjer duša in idealj podležo telesu. Samo z brzdanjem telesnih želj doseže duh tisto nadvlado v človeku, ki ga uspodobi za kralja stvarstva in za otroka božjega, vrednega večne sreče.

PO TESNI POTI.

Kakor dobra mati, ki ljubi svoje otroke in jim želi sreče v življenju, prav zato resno in trdo vzgaja svoje otroke, tako nas tudi sv. Cerkev, naša skupna mati, vsa v skrbah za nas, da se ne bi zgubili v sladnostih tega sveta, kliče v postnem času na pot pokore, zatajevanja in odpovedi. Po tej tesni poti, ki nam jo je pokazal in s svojim zgledom olajšal Jezus Kristus, nas želi ta dobra mati pripeljati k Bogu, k našemu edinemu cilju, k naši edini pravi sreči.

V postnem času, ki je posvečen spominu trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa, ko premišljujemo, koliko je Kristus za nas trpel, da bi nas rešil sužnosti greha in nam zopet priboril pravico do nebeškega veselja, v tem času nas hoče sv. Cerkev napolniti s sveto resnobo in z duhom pokore, da se z mrtvičenjem lastnega telesa soudeležimo Kristusovega trpljenja, da z njim telesno umremo grehu in posvetnostim in da spokorjeni in očiščeni grehov o Veliki noči s Kristusom vstanemo k novemu življenju svetosti in božje ljubezni.

V tej luči moramo gledati na štiridesetdanski post, in s takimi čustvi na pepelnično sredo skloniti svojo glavo, da nam jo duhovnik v znamenju pokore potrese s pepelom. S skesanim in potrjim srcem sprejmimo sveti postni čas in preživimo ga v duhu sv. Cerkve. Pokorimo svoje telo, ki smo tolikrat stregli njega sladnostim. Če nam je bilo tovariš v grehu, naj nam bo še tovariš v pokori. In ko duhovnik izgovarja nad nami besede: "Spomni se, človek, da si prah in da se v prah povrneš", vzemimo jih kot od Boga poslani opomin, ki nam kliče: "Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan rešitelj!" "Hodite, dokler imate luč, da vas ne objame tema". "Pride noč, v kateri nihče ne more delati".

ZAKAJ PRAV POST?

V dobi sv. Pavla so se našli krivoverci, ki so med drugimi zmotami učili tudi to, da je uživanje hrane pregrešno.

Jedi niso pregrešne, saj jih je ustvaril sam Bog. Prav zato, ker je hrana od Boga, je dobri kristjani ne uživajo brez misli na Boga, ampak se pred jedjo in po njej vsakokrat z molitvijo zahvaljujejo Bogu za sprejete dobrote.

Ne postimo se zato, ker je hrana pregrešna. Pri tem, da se zdržimo na določene dni nekaterih jedil, pri drugih pa si pritrugujemo, nas vodijo čisto drugačni, višji razlogi.

Sv. vera nas uči, da je po izvirnem grehu naša narava nagnjena k hudemu. Telo pa se upira duhu. Čutnost, poželjivost, je v vednem boju z našo duhovnostjo. Čim bolj se duša hoče dvigniti k Bogu, tembolj čuti

življenje se mi že k zatonu nagiba.
A predno odpravim se v večnost domov,
me duša še k novemu delu poziva.
Pustil sem utrujen umetnost glasov
in čas je, da spravim nespretno pero,
a srce mi ne dá:

"Še dvigni besedo v puščavi glasno
in z novimi psalmi kliči Boga,
prikljči milost Njegovo nad sebe,
nad vse,
da usmili se tebe
in v prsih ljudi
hrepenenje po svetih nebesih zbudi!"

Zatorej jesenske pesmice te
z menoj
še zapoj,
umirilo boš za vselej se potem mi, srcé!

POSTNA

Oče, da nas bi grehotne ozdravil,
Zdravje poslal nam je z rajskih višin,
da bi človeštvu nebesa pripravil,
k nam je z nebes prišel sam Božji Sin.

Mar naj Gospod naš zaman
morje bolesti za nas je prestal,
mar naj naš Jezus zaman
Križ svoj prebridki za nas je izbral?

Ali Gospod dopustil je zaman,
da ga zli greh naš na Križ je pribil
pa da petero odprl mu je ran,
zadnjo da kapljo krvi je prelil?

Tepi nas, Oče, za vse hudobije,
v ognju pokore pa nas očiščuj,
Tepi nas, Oče, za vse grdobije,
v ognju pokore pa vse nas prekuj!

Vsi da za Jezusom pojdemo
k zmagi, čeprav po trpljenju.
Vsi da za Jezusom pojdemo
v večno po časnem življenju.

Božja presveta pa Kri
svetlo naj vzkipi, zagori,
da noč razsvetli vsem duhá,
da led raztopi vsem srcá,
grešnikom revnim, zakrknjenim,
bratom nesrečnim vsem nespokorjenim.

Sad odrešilni trljenja
naj se množi in rodi
in v neskončno neskončnost plodi
premnogim nešetim še v večnost
[življenja.

PESMI BOLESTI

V ves svet bi hotel kričati
našo strašno bolest.
Kako bi le mogel molčati?
Saj ne bi dala mi vesti!

Naj vsaj moje pesmi tožijo,
z mojim narodom jočejo,
če ni biló mi mogoče
hoditi z njim te krvave poti,
kakor želelo srce mi je vroče,
in trpeti z Njim tam na Golgoti.

Moje pesmice molijo,
da vneto Boga mi preprosijo
in duše mi pravi vse hrepenenje,
da mi videti dal bo Gospod
tisti dan, ko moj rod
doživél bo zlato vstajenje.

ta boj, to težo, ki jo vleče navzdol v nižine greha. Ta zapeljivi glas svojih nagonov, ki so ga nagibali h grešnosti, ta boj med dobrim in slabim v svoji notranjosti je prav ostro občutil sv. Pavel, zato je zapisal: "Vidim v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi mojega duha in me usužnjuje postavi greha, ki je v mojih udih".

Ta borba je tako huda, da si želi biti rešen telesa; toda z božjo milostjo upa zmagati. Ne drži pa križema roka, temveč "z mnogimi posti" kroti svojo telesnost, rekoč: "Zatiram svoje telo in ga devljem v sužnosti, da bi, ko evangelij oznanim drugim, sam ne bil zavržen!"

Da bi nam dala v tem boju zoper poželjivost in upor našega telesa učinkovito orožje v roke, ki z njim gotovo stremo upor naše narave, nam je sv. Cerkev zaukazala post.

Tudi Jezus sam nam je s svojim zgledom pokazal, kako moramo krotiti telo. On je s svojim štiridesetdanskim postom posvetil naš post.

"Če se je ta", pravi sv. Avguštin, "ki ni storil nobene greha, tako postil, koliko bolj se moramo mi, ki smo vsak čas pripravljeni grešiti." Naši grehi so torej tudi razlog, da nam je sv. Cerkev naložila post. In prav post je najprimernejša pokora za grehe, učijo sv. očetje, ker je po jedi, ko sta Adam in Eva jedla sad s prepovedanega drevesa, prišel greh na svet. Zato je potrebno, da prav s temi čutili, s katerimi smo prvič grešili, delamo tudi pokoro. Sv. Hieronim pravi: "Ker se nismo postili, smo bili izgnani iz raja; postimo se torej, da pridemo zopet vanj."

V tem duhu so živeli sv. očetje in stari puščavniki, ki so zatajevali svoje telo do skrajnosti in često živeli bolj od pokore in posta kakor od hrane. Res so mnogokrat prekorčili meje v mrtvičenju svojega telesa, zato pa so v tem bolj vredni občudovanja kakor posnemanja. Priborili pa so si s svojim strogim postom oblast nad svojo telesnostjo in strastmi. Njihova duša se je povzpela do tiste svobode in višine, s katere so ravnodušno gledali vse pozemeljske stvari, da, celo smrt se jim ni zdela več tako strašna. Lep zgled take svobode duha nam daje sv. Bazilij. Ko je prišel k njemu poslanec cesarja Valensa, da bi ga pridobil za krivo vero, se je Bazilij z vso srčnostjo uprl njegovim nakanam. Poslanec mu je grozil:

"Vzamemo ti vse imetje."

"Kdor nič nima, temu ne morete nič vzeti."

"Preženemo te v pregnanstvo."

"Kam me hočete pregnati? Vsa zemlja je Gospodova. Kjer je pa Gospod, moj Bog, tam je tudi moj dom."

"Mučili te bomo", mu je grozil dalje.

"Kaj boste mučili na meni, ko je moje telo kost in koža?"

"Usmrtili te bomo."

"Smrt — da, te si želim, ker me hitreje privede k Bogu."

**

Kako daleč od take svobode duha pa smo mi, ki ne znamo svojem telesu odreči niti tistega majhnega pritrgovanja, ki ga terja od nas sv. Cerkev v postnem času. Ali se naj potem čudimo, da so danes mnogi pripravljene zatajiti svoje versko prepričanje za košček belega kruha?

JEZUSOVE BESEDE.

Potrebo in važnost posta je poudaril Jezus sam, ko so mu pripeljali obsedenega dečka, ki ga njegovi učenci niso mogli ozdraviti. "Jezus je vprašal njegovega očeta: "Koliko časa je, odkar se mu to dogaja?" Ta je rekel: "Od otroških let; večkrat ga je vrgel tudi v ogenj in vodo, da bi ga končal, toda če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj!" Jezus mu je rekel: "Če morem — vse je mogoče za tistega, ki veruje." Takoj je dečkov oče v solzah vzkliknil: "Verujem, pomagaj moji neveril!" Ko pa je Jezus videl, da se steka množica, je zapovedal nečistemu duhu in mu rekel: "Nemi in gluhi duh, jaz ti velim, pojdi iz njega in ne pridi več vanj!" In ta je zakričal, ga silno stresel ter odšel. Deček je bil kakor mrtev, tako da so mnogi govorili:

"Umrl je." Jezus pa ga je prijel za roko in vzdignil in vstal je.

Ko pa je Jezus prišel v hišo, so ga njegovi učenci posebej vprašali: "Kaj, da ga mi nismo mogli izgnati?" In povedal jim je: "Ta rod se ne da izgnati drugače, kot z molitvijo in postom." (Mr 9, 21 - 29).

Besede "ta rod se ne da izgnati drugače, kot z molitvijo in postom" so sv. očetje in puščavniki radi obračali tudi nase in na svoje telo, zlasti na nečiste skušnjave. Da bi stali upor svoje nižje narave, svoje mesenosti, da bi pregnali iz svojih udov nečistega duha, so z dolgim bdenjem, mnogimi molitvami in ostrim postom pokorili svoje telo. V tem smislu govori sv. Hieronim, ko pravi, da se ne postimo zato, "češ, da ima Bog veselje nad našim praznim želodcem in nad kruljenjem našega črevesja, marveč zato, ker drugače ne moremo ohraniti čistosti".

HRANA ČEDNOSTI.

V vseh časih so voditelji duhovnega življenja priporočali post kot zelo uspešno sredstvo za rast v čednosti. S postom dobivamo oblast nad strastmi. Če se namreč naučimo si pritrgovati in odreči svojemu telesu v tem, kar vsak dan upravičeno od nas terja, se mu bomo znali upreti veliko bolj tedaj, ko bo zahtevalo kaj nedovoljenega. Kakor po vsakem padcu v greh duša zgubi nekaj odpornosti, tako z vsako zmago, z vsako odpovedjo pridobiva novih moči. Zato pravi sv. Janez Zlatousti: "Post je hrana naše duše; kot hrana krepi telo, tako stori post dušo gibčnejšo in krepkejšo." Sv. papež Leon pa v postnem nagovoru vzklika: "Kaj je učinkovitejšega od posta, ki se po njem približujemo Bogu, preženemo hudobnega duha, premagamo mameče strasti. Vedno je bil post hrana čednostim: od posta izhajajo čiste misli, zdrava in močna volja, zveličavni sveti. Po prostovoljnem mrtvenju odmira naše meso poželjivosti, obnavlja pa se duh čednosti."

V PRAVEM DUHU.

Neki mož je sklenil: "Ker zame to, da se smem nasiliti le enkrat na dan, ni nikaka pokora, zato se bom, da se udeležim velikih vaj vseh dobrih kristjanov, ves štiridesetdanski post vzdrljal kajenja." To je sklep in pravo pojmovanje postnega duha! Doprinesiti s svojo žrtvijo res nekaj osebnega, nekaj prave odpovedi, kapljico srčne krvi. Pomislite, s kakim veseljem in zmagoslavjem je ta mož na veliko noč vzel v roke cigaro!

Verjemite, da je doživel veselje vstajenja!

IZ LJUBEZNI.

Post ni sam sebi namen, ampak je le sredstvo, s katerim lažje pridemo k popolnosti; pomaga nam samo brzdati telo in njegovo poželjivost, ki nas vlečeta v pogubo, s postom odmiramo le posvetnostnim in navezanosti na pozemeljske stvari, da se očiščeni in sproščeni lažje dvigamo k Bogu. S postom delamo pokoro za svoje grehe in si pridobivamo moči za druge čednosti. "Ker s samim postom ne moremo doseči zveličanje svojih duš", govori dalje sv. Leon, "zato dopolnimo svoj post z miloščino revežem. Dajmo čednosti to, kar smo odtrgali poželjivosti: Naj bo naš post okrepičilo lačnim." To je duh pravega posta, ki nam zaveje iz cerkvenih molitev in premišljevanj o postu. O takem postu, združenem z miloščino do ubogih, pravi sv. Avguštin, da je kakor orlovska perut, ki nosi našo molitev k Bogu. Ne računajmo torej po trgovsko: ker se bomo postili, bomo toliko in toliko prihranili, marveč vse to, kar smo si pritrkali, dajmo ubogim in lačnim.

O prvih kristjanih poroča tedanji zgodovinar: Če je bil med njimi kdo zelo ubog in potreben pomoči, ter so sami bili revni, so se po več dni zaporedoma postili, da so mogli revežem pomagati.

Kolika ljubezen do Boga in do bližnjega! Kako potrebni smo mi danes takih zgledov! Če bi se našli med nami taki kristjani, ali ne bi z novim ognjem zaplamenela vera v srcih tistih, ki radi pomanjkanja obupavajo nad božjo previdnostjo?

VOLJA IN POST.

Današnji vzgojitelji zelo težijo, da se danes mladina vadi in utrjuje v vseh panogah sporta, samo vajo za okrepitev volje zanemarja. Znana so imena trko zvanih svetovnih prvakov v drsanju, smučanju, teku, rokoborbi, plavanju in še bogve v kolikih umetnijah, nič pa ne slišimo o kakih prvakah močne volje. Zdi se, kot da je to bilo samo v tistih dobrih, starih časih, ki se ne vrnejo več. "V vsem", pravi Foerster, "imajo ljudje zaupanje v moč vaje, v umski vzgoji, v tolovadbi, v glasbi itd., samo v vzgoji volje pričakujejo čudeža iz nebes." In vendar se velike zmage ne izvajujejo z mišicami, ampak z mislimi in čustvi, z močno voljo.

Toda taka močna volja ne pride sama od sebe.

Treba jo je vzgojiti. Mnogo majhnih zmag je treba izvojevati, preden se volja tako okrepi, da nadvlada strasti. Pri vzgoji take močne volje pa nam največ pomaga post. Z vsakdanjimi zmagami, ki si jih priborimo s tem, da telesu odrečemo zaželjene jedi, ali da mu ne damo, kolikor poželi, se naša volja vedno bolj krepi.

Neki zdravnik je slovel po uspešnem zdravljenju živcev; njegov uspeh pa je slonel v glavnem na njegovih močnih volji, s katero je priklenil nase bolnike in jih prisilil, da so ravnali natančno tako, kakor jim je velel. — Ta zdravnik se je redno postil na določene dni v mesecu, in ko so ga vprašali, čemu to dela, je odvrnil: "Vedno znova moram krepiti svojo voljo, sicer zgubim vpliv na svoje pacijente."

KAJ PA ZDRAVJE?

Sedanji rod je preslab za post, pravijo tisti, ki se ne bi radi postili. V prejšnjih časih so ljudje imeli več življenske sile. Danes bi si s postom uničili še tisto malo zdravja, ki ga še imamo.

Ali je torej post res zdravju škodljiv? Nikakor. Post in zdržnost čistita kri, podaljšujeta življenje.

Ko so vprašali očaka zdravnikov, Hipokrata (umrl 464. pred Kr.), ki je dosegel lepo dobo 140 let in ni bil nikoli bolan, kako je dosegel tako zdravo in tako visoko starost, je odgovoril: "Nikoli se nisem do sitega najedel. To, mislim, je vzrok mojega zdravja." Prav ta stari zdravnik je izrekel znamenite besede: "Več ljudi pobije nezmernost kot pa meč." Tudi naši moderni zdravniki pravijo, da pri premožnejših slojih velik del bolezni izvira od nezmernega uživanja jedi in pijače. To skušnjo potrjuje celo modri Sirah: "Ne bodi samogolten pri pojedinah in ne segaj po vsakem jedilu, zakaj po mnogih jedilih pride bolezen; mnogo jih je že pobila požrešnost; zmerni pa bo podaljšal svoje življenje." (Sir 37, 32-34).

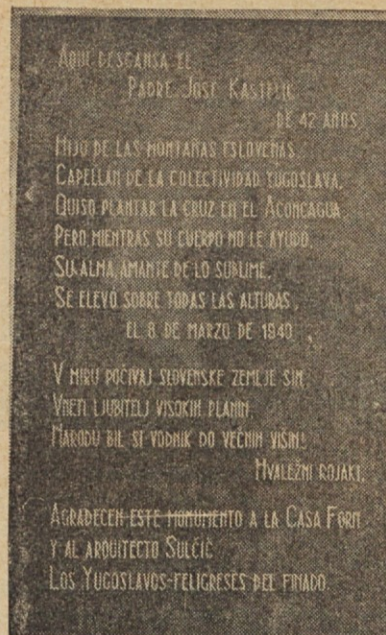
Kako ostro so živeli stari puščavniki in spokorniki! Mnogi so uživali samo suho hrano, drugi vse življenje niso pokusili kuhane hrane. In vendar so dosegli visoko starost, med tem ko so v razkošnih in razuzdanih mestih ljudje umirali v najlepši dobi, četudi so imeli vsega v izobilju.

Sv. Pavel puščavnik je doživel 113 let; pa 30 let ni jedel drugega ko enkrat na dan palmovo sadje. Puščavnik sv. Anton je dočakal starost 105 let. Hranil se je samo s suhim kruhom, ki ga je namakal v vodo. To borno hrano je zaužil vedno šele po sončnem zahodu. Na podoben način je živel še mnogo drugih puščavnikov in menihov, ne da bi radi tega zboleli. Za naše čase, je to nekaj nepojmljivega, da, zdi se nam skoro nemogoče.

Kaže pa nam dovolj jasno, da post, vsaj zmeren post, zdravju ni škodljiv.

ŠE VEČ.

Post so v novi dobi začeli uporabljati kot uspešno sredstvo za zdravljenje mnogih bolezni. Prvi, ki je izkusil zdravilno moč posta, je menda beneški plemič Cornaro, ki je živel v 16. stoletju. Mož je bil dolgo bolehen, končno pa je prišel na misel, da bi se s postom začel zdraviti. Zmanjšal je množino svoje hrane, manj je jedel in pil; poizkusil se je obnesel. Takoj se je čutil bolj zdravega in čilega. Ko je na dan užival samo 42 dkg hranil in 45 dkg tekočin je bil že čisto zdrav. Ko se je postaral in se je bolezen znova javljala, je to mero še zmanjšal celo

El 8 de marzo se cumplirán 5 años de la trágica desaparición del R. P. JOSE KASTELIC en las laderas del Aconcagua.

El 4 de marzo se rezará la misa en sufragio de su alma en Santa Rosa de Lima a las 12 horas.

Se ve aquí la placa de su monumento en el cement. de P. del Inca.

Že pet let je minilo, odkar je Aconcagua vzela blagega g. Jožeta, ki spi svoje poslednje spanje na pokopališču v Puente del Inca.

Čitali smo, da so na njegov grob položili cvetja člani ekspedicije, ki so letos odhajali na Aconcagua. Grob in spomenik je lepo ohranjen.

preko polovice. Zopet je bolezen zginila. In mož je tako dočakal več ko 100 let.

Leta 1880. se je postil 40 dni ob sami vodi ameriški zdravnik dr. Tanner, ki je bolehal na slabi prebavi. S postom pa so mu izginile vse motnje v prebavi povrh pa še 16 kg teže. Toda zdravnik se je izvrstno počutil: bil je kakor pomlajen, poln življenja in nad. Zato je razglasil post za universalni pripomoček proti vsem boleznim, in je trdil, da post pomlaja sile s tem, da čisti in trebi telo vseh nagradenih usodlin in trosk.

Zanimive študije o postu je napisal Rus dr. Seeland. S pomočjo posta se je znebil mučnega glavobola in se čutil svežega in prenovljenega kot 15 leten fant. Zapisal je: Na podlagi svojihkušenj in dognanj lahko rečem, da post zasluži pozornost iz zdravstvenega in vzgojnega stališča. Naša družba je zastrupljena po alkoholu in nikotinu, boleha na vedno rastoči mržnji do življenja, množe se samomori, zato potrebuje treznega sredstva, potrebuje posta, da se zave in pride k sebi.

Za post kot zdravilo so se posebno zavzeli škotski zdravnik dr. Keith, v Ameriki dr. Dever, v Nemčiji dr. Mayer. Med slovanskimi dr. Šipek, dr. Bart in drugi. Vsi so dosegli s tem načinom zdravljenja čudovite uspehe, pogosto celo pri tistih boleznih, ki so jih po pol leta brez uspeha zdravili, kot bolezni na dihalnih organih, na želodcu, črevesju, kar pa je najbolj zanimivo, celo pri duševnih boleznih.

Kaj pa dieta? Ali ni to pravzaprav post? Pri večini bolezni predpisujejo danes zdravniki tudi dieto: to smete, tega in tega ne smete jesti ali piti; tega uživajte samo toliko, onega pa sploh ne. — Torej zdravljenje z dieto — zdravljenje s postom.

Ali bomo še rekli, da je Cerkev nazadnjaška, ko predpisuje post?

Post je torej pri vsej svoji častitljivi starosti vendar sodoben in ne samo da ni škodljiv, temveč je celo zdravilen. Toda veliko več ko za telo je vredna njegova zdravilna moč za dušo.

**

ZAKLJUČEK.

Ljudje smo daleč krenili s poti, ki vodi k Bogu, k naši pravi sreči, in smo iskali sreče na zemlji v stvarih. Hodili smo po široki poti pustnega veselja in zabav. Za nekaj časa nas je omamila videz zemeljske sreče in veselja, tako da smo na Boga pozabili. Toda omama je kmalu minula, srce je ostalo prazno in pusto, zadovoljstva, pričakovane sreče ni, vse je obupano: s strahom gledamo v bodočnost, kjer se zbirajo še temnejši oblaki, odkoder grozi še večji polom.

Kje je rešitev?

Pot do odrešenja sveta je peljala na Golgoto, kjer je božji Sin za to ceno izkrvavel.

Tudi za našo rešitev ne preostaja druga pot, kakor tista, ki jo je prehodil naš Zveličar: pot zatajevanja in odpovedi, tesna pot trpljenja. "Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe. Kakor podnevi hodimo pošteno, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa in mesu ne strebite za poželjivost." (Rimlj 13, 13-14).

SOBRE LAS RUINAS

Llama la atención de la gente no entendida el nombre de "Misiones" que lleva el territorio nacional, sito entre el curso superior de los ríos Uruguay y Paraná desde Posadas hasta las Cataratas del Iguazú. El nombre es histórico, recordando la gloria de las antiguas misiones jesuíticas que empezaron su obra grandiosa en aquellas regiones, abarcando todos los territorios del Alto Paraná y Paraguay.

Luego del fracaso total de las "encomiendas" civiles con las cuales se empeñaba el gobierno español en civilizar y cristianizar a los indios, se confió a los jesuitas la ingrata tarea. En 1609 se formó en Encarnación la primera misión jesuítica, la cuna de las luego famosas "reducciones". Con inmensos sacrificios prosiguieron los apóstoles de los guaraníes su labor, que abarcó primero la costa paraguaya y argentina del río Paraná, estableciendo su centro en la Candelaria, cerca de Posadas. Corrientes fué la segunda etapa, luego el norte de Santa Fe, Chaco, Formosa, Bolivia, Brasil, Perú, Ecuador.

Larga es la historia y gloriosa de los 150 años de florecimiento de las reducciones jesuíticas. Las ciudades de Santa Fe, Paraná y la misma ciudad de Buenos Aires, se han salvado repetidas veces de los piratas y salteadores indios o blancos con la ayuda de estos indios civilizados y bien agueridos, en eterna defensa contra los "mamelucos" (bandidos portugueses), provenientes de San Paulo de Brasil y contra los indios salvajes que perseguían siempre a los cristianos.

En el momento de mayor prosperidad hubo casi 2000 pueblos entre los inmensos bosques. Cada pueblo reunía hasta 2000 habitantes y más. El centro de la "reducción" fué la iglesia, siempre grande y magnífica; delante de ella había una plaza, una manzana completa; de un lado ubicaban el cementerio, de otro lado las habitaciones de los Padres, las dependencias administrativas, los depósitos; un lado de la plaza lo ocupaban los talleres, lo demás eran habitaciones, casitas de los indios, cada familia aparte.

La vida disciplinada, el trabajo sistemático, el gobierno democrático, la vigilancia de los misioneros, el espíritu de verdadera caridad cristiana, la vida ejemplar de los misioneros, han sido factores que materializaron en estos pueblos un florecimiento que provocaba la envidia y codicia de la gente perversa, que se vió impedida en sus planes criminales de abusar de la gente ignorante, tan paternalmente protegida por los Jesuitas.

Calumniando a los Jesuitas como "opresores" y "aprovechadores" de los indios lograron, en 1768, convencer a la corte de Madrid que decretó la expulsión de los Jesuitas de las Misiones.

Las supuestas riquezas salieron a la luz: fué solo el bienestar social, fruto de la vigilancia prudente de los misioneros y de un sano comunismo evangélico. El ganado que alcanzaba en grandes misiones 100.000 cabezas, era propiedad común para la alimentación de la población; los campos rendían el trabajo, dando alimento. Las reducciones tenían reunidas todas las condiciones de pueblos florecientes, de gente culta y disciplinada.

Los criminales que lograron la expulsión de los Jesuitas codiciaban el poder y las supuestas riquezas de las misiones. La administración de las reducciones se confió luego en efecto a la gente laica, mientras en lo espiritual ocuparon el lugar de los Jesuitas los Franciscanos y Dominicos. Ni unos ni otros tenían conocimiento suficiente del indio ni de las condiciones de vida en aquellas regiones. El resultado fué desastroso: los indios desconfiaban de sus nuevos dirigentes; aparecieron las epidemias, que ocasionaron en muchas partes el desbande de los indios; mala atención en las faenas campesinas y en las estancias del ganado ocasionaron una decadencia vertical del bienestar de aquellos pueblos. Las codiciadas riquezas imaginarias se desvanecieron entre ruinas acusadoras. Las florecientes ciudades desaparecieron y los habitantes que no murieron por las epidemias, se reintegraron a los bosques y volvieron a la vida primitiva de los salvajes.

Hay desde el tiempo de Caín y Abel dos clases de gente, que Jesús mismo distinguía con los términos: "los hijos de este mundo" y "los hijos de la luz".

No es una diferencia radicada en el origen, sino en la orientación individual de cada uno, pues unos sucumben a los impulsos malos de sus pasiones, de mala gente y del demonio, desatendiendo y hasta persiguiendo lo que es espiritual y sobrenatural, concentrando todos sus empeños para ver realizada su

dicha en este mundo; otros que son los hijos de la luz, subordinan todas las cosas del orden material a su aspiración hacia la dicha eterna.

Para los hijos de este mundo el pecado es una bagatela, una vulgar "pavada" ya que la norma principal de la conducta de ellos es gozar y ganar. Para los hijos de la luz es la norma suprema de conducta cumplir la voluntad de Dios, manifiesta en los mandamientos de Dios y de la Iglesia; el pecado, que es falta contra esas leyes de nuestro eterno Padre celestial, se aborrece como la desgracia más grande, porque nos impide el camino hacia la dicha verdadera, porque nos priva de la amistad con Dios.

LOS DOS MUNDOS

Cuando descubrió Colón el nuevo continente, lleno de riquezas y de gente, lo invadió pronto una corriente de "conquistadores". También en ellos se distinguieron enseguida aquellos dos mundos opuestos: Uno, y por cierto el mayor, venía guiado por la codicia del oro y de la plata. Horrorosa es la historia de los crímenes de esa gente sin escrúpulo, que venía con el nombre cristiano, sembrando por doquier escándalo y odio contra la cruz cristiana. A pesar de llamarse católicos, apóstólicos, romanos, no eran mas que bandas miserables de los hijos de perdición.

Pero también aparecieron almas nobles que sintieron la voz de Jesús: Id y enseñad... No les importaban los tesoros legendarios de los Incas, sino las almas inmortales de los indios. Para traerles la luz del Evangelio se encaminaron hacia el Mundo Nuevo y revestidos con la pobreza apostólica emprendieron la conquista espiritual del continente.

Forman legión los que lo hicieron, sólo citaremos a Bartolomé de las Casas que vino como simple conquistador y, más tarde sacerdote fué un verdadero apóstol de los indios. Era dominico y murió, a edad muy avanzada, en 1566; San Pedro Claver, jesuita, misionero en Colombia; San Francisco Solano, que dejó tantos recuerdos en Catamarca y Santiago, franciscano y Ludovico Bertrand, dominico, muerto en 1581.

POR EL ESCANDALO . . .

Todo el celo apostólico de estos santos se veía continuamente entorpecido por los crímenes y abusos que cometían los hambrientos de las riquezas del país. Pues ¿cómo podrían esos salvajes abrazar con plena confianza una religión que profesaban tales criminales, hipócritas, traicioneros, asesinos...?

Los misioneros predicaban: buscad primero el reino de los Cielos y lo demás se os dará por añadidura mientras que esos miserables, con nombre cristiano, y a veces respaldándose en los misioneros, hacían lo contrario, acaparándolo todo

La historia de la fundación de los pueblos, hoy ciudades grandes, o ruinas olvidadas cuenta de ataques y pillajes que organizaban los salvajes contra esos baluartes de los "intrusos". ¡Cuántas veces han sido aquellas andanzas vengativas justo castigo para los crímenes de los "conquistadores"!

El proceder mezquino hizo prácticamente imposible la conquista espiritual de los indios que seguían retirándose siempre más selva adentro, siempre más desconfiados de esos blancos de nombre cristiano.

PARA SALVAR EL PUEBLO

En vista de tal situación tuvo la corte de Madrid un gesto verdaderamente genial. Para realizar la conquista espiritual de los indios deben alejarse primero "los hijos de este mundo", causa de eterno escándalo. Se delimitó el país sobre el río Paraná y Pa-

raguay, donde se habían refugiado los indios y se autorizó a los Jesuitas para que se encargaran ellos de todo lo referente a ese lugar y sus habitantes.

Sin más instrumento que la cruz en la mano se introdujeron luego los "conquistadores espirituales" en las selvas impenetrables de aquellas regiones. La prédica del Padrónuestro fué también seguida del trato paternal a los moradores de la selva, sorprendidos por la presencia de gente blanca que iba sin escopeta, que hablaba el idioma de ellos, que les acogía como a sus hermanos.

Tan solo entonces se dieron cuenta los indios, de que el Evangelio no es un cuento para los chicos, sino que es verdad, pues los misioneros lo cumplían al pie de la letra, partiendo con sus nuevos amigos todo lo que tenían y más todavía... Fueron ellos, los misioneros, los que se levantaron también en defensa de sus indios contra los bandidos blancos, contra aventureros peligrosos y contra los "mamelucos" que amenazaban la tranquilidad de los moradores de las selvas.

La primera entrada de los Jesuitas se hizo en 1608 y diez años más tarde ya les encontramos con varias "Reducciones" los primeros pueblos de los indios cristianos que se han decidido a dejar la vida errante de los salvajes, radicándose en un lugar fijo.

Entonces empezó la labor más grandiosa del Evangelio en este continente, en la cual se puso en práctica en forma completa la enseñanza social de Jesucristo. El "ora et labora" de la Edad Media, la antigua consigna de los monjes, se introdujo en la vida de estos nuevos cristianos. Los misioneros, compenetrados siempre de profundo espíritu de renunciación total a todas las cosas mundanas, y dotados también del espíritu ignaciano de fortaleza, supieron preservar su grey de los lobos rapaces, pues ningún europeo tenía entrada, para no introducir mentiras, desorientación, mal ejemplo y desconfianza. Con la educación consecuente, con cariño paternal y también con rigor, lograron resultados maravillosos de un "comunismo cristiano" que iba conquistando a todos los indios para el Evangelio. Un pueblo sencillo, sin egoísmo, no conoció los vicios que destrozan la buena vecindad entre "los hijos de este mundo".

¿SERA VERDAD?

Las crónicas de la vida en esas misiones parecen demasiado hermosas para ser ciertas y sin embargo fué así. Las "utopías sociales" que lanzaron al mundo más tarde algunos sociólogos, (Tomas Moor, Fourier, Owen) no ignoran las reducciones jesuíticas, en las cuales no hubo disgustos por cuestiones de propiedad ni de autoridad. A los misioneros se les tenía todos absoluta confianza, y ellos también vivían exclusivamente para el bienestar espiritual y material de sus feligreses.

No han sido ángeles esos indios, ya se sabe. A veces tuvo que intervenir con rigor y con castigos, pues las inclinaciones hacia el mal existen en todos los corazones humanos, pero los misioneros las venían con la "espada de la Verdad" introduciendo la democracia más sana que jamás haya existido.

Demasiado lindo fué todo aquello para que los malvados lo pudieran tolerar. Como en su tiempo Caín levantó la mano contra su buen hermano Abel, enviándole la gracia de Dios, así también se levantaron los "hijos de este mundo" con calumnias contra los Jesuitas y contra la grey de ellos, fingiendo sinceridad, pues ya se sabe, que fué bien estudiado el plan para poder disfrazar sus verdaderas intenciones egoístas y codiciosas.

8. marca pred 5 leti je postal žrtev viharja v pobočju Akonkague č. g. JOŽE KASTELIC, čigar ime je vklesano ne le v nagrobnem spomeniku temveč tudi v zgodovini argentinskega planinstva.

Con la sola práctica exacta de las enseñanzas sociales evangélicas han logrado los Jesuitas reconstruir en aquellas Reducciones el paraíso en este mundo, en cuanto era posible, demostrando que no es ninguna utopía realizar la felicidad de la sociedad pero sobre la base del Evangelio, con gente que toma en serio las palabras: "Buscad primero el Reino de los Cielos y lo demás se os dará por añadidura", con "los hijos de la luz". Con la gente empero que les importa sólo el placer y la ganancia material, para los que miran lo sobrenatural con desinterés, para "los hijos de este mundo" queda el paraíso — utopía.

Durante 150 años gozaron los sencillos hijos de la selva la delicia de una vida feliz, claro que en medio de trabajo serio y también de luchas heroicas con los enemigos.

RUINAS Y MAS RUINAS . . .

La mezquindad diabólica intervino con las calumnias contra los desinteresados misioneros y luego de lograr su propósito, luego de alcanzar las llaves de los depósitos de las misiones vieron pronto deshacerse entre sus manos la grandiosa obra construida con tanto empeño.

En lugar del Reino de los Cielos vociferaban a los indios de la civilización, en lugar de luchar contra las enfermedades y debilidades innatas de aquella gente, dieron rienda suelta al libertinaje dando mal ejemplo... Ya no hubo modo como impedir la decadencia y en veinte años quedó reducido a nada, por los hijos de este mundo, lo que penosamente construirían y mantuvieran los hijos de la luz durante más de un siglo.

Cruzando las majestuosas ruinas de la Reducción de San Ignacio se le oprime a uno el corazón... ¡Qué crimen cometieron esos inescrupulosos que provocaron el derrumbe de una obra tan magnífica y tan benéfica. Vociferando las palabras de "libertad", practicando el libertinaje, no se dieron cuenta de su miserable esclavitud de las mentiras de su siglo. Por su deplorable interés personal han entregado a todo un pueblo a la ruina... tales huellas dejan "los hijos de este mundo".

Mañana podremos visitar las humeantes ruinas de las ciudades ayer gloriosas... Y no tendremos por qué buscar la causa de su destrucción, pues todos la conocemos: el egoísmo y el odio, que son los dos vicios más propios de "los hijos de este mundo"...

No les importa el buscar el Reino de los Cielos y es por eso que ven destruidos sus sueños de este mundo...

Ojalá que comprendan siquiera sobre las ruinas su grandísimo error.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Bila je ena tistih noči, kakor žive v naših davnih spominih. Svetlo so gorele zvezde na tihem nebu, lahke vetrič je pošumeval skozi drevje, mimo katerega je neslišno spolzel zvezdni utrinek, tam od nekod je bilo slišati hiter korak, ki je pa kmalu spet nekje utihnil; zalajal je pes v monotonijo žabjega regljanja. Sem in tja je bilo videti drobno lučko, ki je odsevala skozi okno. Odkar sem v Argentini še nikdar nisem doživel tako resnično daljnega doma in spominov na naše slovenske vasi, ki leže razmetane po zloznih brežičkah. Cerro Azul je živa podoba slovenske vasi.

Pa je vendarle bilo treba k počitku, kajti jutri bo tudi dan in zgodaj bo treba na noge, kajti ob 6 uri že gre kolektivo.

Breitgergerjev dom ima več zgradb, zato pa tudi za prostor ni stiske. Samo posteljo je treba, pa je utrujen človek preskrbljen. Prav malo mi je bilo mar, če je kako okno in vrata in ključavnice. Saj tamkoj ni tatov. Na široko sem pustil odprta vrata in brez nadaljnega zasmrčal.

Nenadno me nekaj zdrami. Kje sem? Noč! Kaj pa je to? Nekaj je škrtalo po strehi. Med skodliami je skozi špranje silila luna, ki je med tem priromala nad obzor in glej. Na strehi se nekaj premika, ker zakriva za hip one špranje. Le kaj bo to? Bo kak razbojnik, kak "mate cocido", kateri je čez plot zlezal na streho in sedaj se plazi naprej in kar naenkrat me bo zagrabil za vrat in pozval: "denar ali pa dušo".

Hm. Sitna stvar tole, da bi me takole dobil kot mladega kozliča! Če bi imel revolver, bi mu že pokazal. Toda nič kaj ni kazalo gledati kdo mi bo revolver prinesel in kdaj se ta gromozanski Cefizelj zavali nadme; kar tako ga tudi ne bom čakal!

Previdno in neslišno sem se dvignil in se splazil ven, da ugotovim, kakšne vrste zverina se sprehaja po strehi. Ko bi imel vsaj kak kol pri rokah! Toda niti tega ne. Slednjič sem vendarle prišel do mesta, od koder sem mogel videti na streho. Zdaj, zdaj bo skočil tisti vrag name, če me je opazil.

Na glas sem se zasmel, ko sem hip pozneje razkril nevsedečnega motilca nočnega počitka: Prišel je jutranji veter, kateri je plazil po strehi viseče veje. To je bil ves strah. Pa bil je dovolj izdaten, da me je minilo spanca. Pa saj je že bila ura 4 zjutraj.

Ob pol 6 je že začel trobiti kolektivo. Hitro sem bil na nogah in na red. Gospa Lija je že tudi pritekla in mi še stisnila v roke zavojček, da ne bom hodil lačen po svetu. Še en zbogom in na svidenje.

MED ČEHI

Dobil sem še dosti dobro mesto. Sopotniki so me začudeno pogledali in pozdravili. Toda, kaj je to? Poslušam! "Jak se mate?" Ustavil se je voz in spet nov potnik vstopil "Dobri den." Saj to so menda sami Čehi. In tako je sledilo vse naprej. Kakor je bilo prejšnje popoldne z Nemci, tako je bilo to jutro s Čehi. Kmalu sem bil z njimi v pogovoru in sem zvedel, da živi v tistem delu kakih 100 čeških družin, kateri so tamkaj naseljeni že kakih 20 let. Razgovarjali so se o čebelah, o tabaku, o soji, o medu, o vosku. Tamkaj v tistih goricah so našli svoj drugi dom, kateri je menda prav tako podoben njihovemu kakor našemu.

Med tem smo brzeli naprej, mimo nas pa so bežale idile kmečkih domov, krav na paši, pasjega laježa, v rosnih kapljah bleščečega sonca. Samo še

kukavice bi bilo treba, pa bi bil to naš popolen majnik.

Kmalu je bil naš voz nabit pa še so vstopali novi in vsi "po češko". Vsak čas se je odprla nova slika a vsaka je bila kot košček slovenske zemlje, dokler se slednjič ni izravnala pot pred nami in smo bili v Candelariji.

Tamkaj bom dobil drug kolektivo, ki me bo peljal v Puerto Rico in od tam dalje v Eldorado.

Kdaj pa pride kolektivo v Puerto Rico, sem se pozanimal in zvedel da ob 14 uri. Torej, kje bom pa imel mašo? Ura je bila tedaj pol osme. Vsak čas ima priti oni kolektivo iz Posadas, tako da mi nikakor ni kazalo, tam zgubljati časa. Morda pa se ponudi kaka drugačna prilika?

Med tem je pribrazil skoraj prazen en voz, ki je nosil napisano: Apóstoles. Dobro sem vedel, da je ta kraj drugje, toda vendar sem vprašal, če gre skozi San Ignacio. In tako je bilo. Kot nalašč! Oni drugi, kateri vozi v Puerto Rico ima isto pot, a je še pol ure zadaj. Ker se v San Ignacio vedno nekaj ustavi, zato bom imel jaz tam skoraj uro časa, da si bom mogel ogledati tudi razvaline slovitih jezuitskih redukcij in čas bo tudi za mašo.

Kar jaderno smo se pogнали dalje. Šlo je gori in doli, sedaj ob reki, sedaj čez most, sedaj v gozd in sedaj spet mimo žerbala. Pravi raj je držela Misiones in bo nekoč brez dvoma štela goste in velike kraje, toda sedaj je 10 in več km od vasi do vasi. Mimo sv. Ane, kjer grade velike vojašnice, smo brzeli dale in ob 9 uri smo obstali v San Ignacio.

IZ DAVNIH DNI

San Ignacio je znamenit kraj radi slovitih razvalin jezuitskih "redukcij". Pred 300 leti so namreč Jezuiti začeli smoterno misijonsko delo med Indijanci Guaraní. Do tistega časa, skozi eno stoletje, so skušali razni misijonarji, kako bi narod spreobrnil v pravo vero, toda vse delo je bilo zgubljeno, kajti narod je ostal nadalje vdan svojim paganskim orgijam, dokler je živel nomadsko življenje Indijancev, kateri niso imeli nikakih stalnih naselbin, temveč so se premikali iz dežele v deželo, kakor delajo po Evropi cigani.

Zato so si Jezuiti nadeli težavno nalogo, da Indijance civilizirajo, pokristjanijo in tudi obvarjejo pred pohlepniimi španskimi in drugimi pustolovci, kateri so prihajali v to deželo na "zlato lov" in so zato nevedne in brezbrambne Indijance na sto načinov zlorabljali in sejali sovraštvo.

V letu 1609 so bili napravljene prvi začetki ustanovitve indijanskih mest. Prva ustanova je bila Encarnación. Ali je to isti Encarnación kot je današnje mesto, ki leži na paragvajski strani reke Paraná ravno nasproti Posadas, o tem se poročila nič točno ne strinjajo, verjetno pa je, kajti v tem mestu je tudi najti ostanke jezuitske redukcije in tudi to je gotovo, da se je prav od tiste pokrajine začelo smoterno ustanavljanje indijanskih misijonskih kolonij, ki so nato zajele deželo na vse kraje. Najvažnejše tovrstne ustanove so bile v porečju gornje reke Paraná, to je severna Argentina (Santa Fe, Chaco, Corrientes, Formosa, Misiones), ves današnji Paraguay in sosedne brazilске province. Skupno se je vse tisto ogromno ozemlje imenovalo Misiones in je bilo pozneje razdeljeno na tri države. Skozi 150 let so te jezuitske misijonske ustanove imele čudovit napredek v blaor Indijancev. Iz te dežele je šlo enako misijonsko delo tudi v Bolivijo, Perú in Ecuador. Ob času viška teh misijonov

Un aspecto del Aconcagua, teatro de numerosos tragedias.

El 25 de marzo de este año halló la expedición "Huerta", casi en la cumbre, los restos de Link, quien fué a su vez el jefe de la expedición en que perdimos al P. José Kastelic, hace 5 años.

jih je bilo več kot 2000 in je imelo vzorno urejeno življenje v njih kakih 4 milijone Indijancev.

Najbolj znamenite redukcije so bile v Candelariji, Corpus Cristi, San Ignacio, Santa Ana, Santo Tomé, Apóstoles in Martires v Argentini, v Paragvaju so poznani najbolj San Ignacio, (kjer je sedaj našim bralcem poznana sestra Silvestra), ter v Trinidad in Jesús, koder so se ohranile doslej še najboljše mogočne zgradbe starega misijona. Ti kraji vsi leže ne jako daleč od bregov reke Paraná. Najmanj so misijoni mogli uspevati v Brazilu, kjer se je delo tudi lepo začelo, a so portugalski razbojniki v San Paolo, ki so jih imenovali "mameluke" z vednim ropanjem uničili tiste misijone že v njihovem začetku in so njihovi stanovalci ustanovili nato nove misijone na sedanjih argentinskih tleh, kamor jih razbojniki niso mogli tako lahko doseči. V ponovnih roparskih napadih so pa bili tudi premagani.

ŽIVLJENJE V MISIJONIH

je bilo nekaj posebnega. Jezuiti so indijansko prav dobro preštudirali. Ko so spoznali njihove dobre in slabe lastnosti, so se lotili smoternega dela.

Narod, ki ni bil vaje napornega dela in je živel le od lova in gozdnega sadja, katerega je v teh deželah obilno, tudi ni imel nobenega smisla za gospodarski napredek in ne za varčevanje. Dolgotrajnemu prizadevanju odličnih jezuitskih duhovnikov je uspelo pridobiti zaupanje divjakov, kateri so se zatekli k njim po zaščito pred raznimi pustolovci in roparji, ki so Indijance lovili in jih prodajali v sužnost. Ta nevarnost je prisilila Indijance, da so sprejeli zaščito misijonarjev; tem pa je bilo naročeno od španskih kraljev, da naj se za divjake zavzamejo. Kralji so prišli kmalu do spoznanja, da je brezuspešen vsak drug način, kako naučiti Indijance na redno življenje. Zato so bile določene tiste dežele, v katerih se je nabralo največ Indijancev na becu pred nasilnimi Evropejci. Tiste pokrajine so izročili jezuitski oblasti, kateri so dobili v deželi vso duhovsko oblast, v ustanovljenih misijonih pa so bili sploh oni edina veljavna oblast in postava.

S smoternim spoznavanjem ljudi in dežele so Jezuiti kmalu dognali, kako je močnejše življenje najboljše urediti. Rodovitna dežela, pravi čas obdelana s praviimi sadeži, je zagotovila bogate letine. Svet okrog vsakega misijona je bil razdeljen med stanovalce, katerih vsak je imel svoje niive in je bila njegova častna dolžnost, da jih je obdeloval kar najbolj vzorno.

V celemu misijonu ni smel živeti noben Evropejec, razen misijonarjev. Vsi oblastniki, kateri so ime-

li točno razdeljene svoje naloge, so bili izmed domačinov in tudi njih vsak je imel svoje polje in ga je moral toliko bolj skrbno obdelati, kolikor boli odlično mesto je imel v oblasti.

Nekaj sveta je bilo skupnega, iz katerega so imeli skupno zalogo za slučaj suše in pomanjkanja.

Ker so bili Indijanci zelo neizkušeni in pravi otroci, zato je bila trgovina vedno pod nadzorstvom misijonarjev, ker sicer je trgovec preprostega človeka grdo ogoljufal.

Ker je Indijancu najljubša jed meso, so poskrbeli misijonarji za veliko živine in je imel vsak misijon ogromne čede, po 50.000 glav in tudi več.

Ker so bili leni za delo in zelo potratni, je bilo treba najti dober način, kako jih naučiti na pridno delo in varčnost. Samouprava, katero so vršili od naroda izbrani možje, je dala popolen uspeh.

Pod takim modrim vodstvom Jezuitov so misijonske kolonije sijajno napredovale. Razne tkanine, ki so jih delale indijanske žene iz volne in bombaža, živalske kože in tudi mnogi mizarški in kovaški izdelki so bili bogastvo teh misijonov. Imeli so celo lastne tiskarne in bogate knjižnice.

Na izredno posrečen način so upeljali misijonarji med svojimi podaniki skupno življenje, ki bi se po vsej pravici imenoval komunizem. Že preje so poznali Indijanci neke vrste komunizem, ki je lepo prospeval med Kečua-Indijanci, katere so vladali modri kralji znani pod imenom "Incas". Tiste vrste socialnega skupnega imetja in dela so upeljali Jezuiti med svojimi podaniki in je kmalu ves indijanski narod želel vstopiti v te indijanske krščanske vasi.

Ker je bila zemlja zelo rodovitna ter je bogato vračala poljsko delo, je bilo pri smoternem delu kaj malo trpljenja, zato je med temi ljudmi cvetela lahko tudi umetnost, razne obrti in še je ostala mnogo časa za počitek in tudi za pošteno zabavo.

Vstajali so zjutraj zgodaj, že ob 5 uri po leti in malo pozneje pozimi. Mladina se je zbrala k skupni molitvi, kateri je nato sledila sveta maša, katere se je vdeležilo večina ljudi vsak dan.

Cerkve so bile zelo velike, tako da so imeli včasih za več tisoč oseb prostora. Nedeljski obredi so se vršili z veliko svečanostjo, ker so Indijanci v tem podobni španskemu značaju, da jim ugaja pompoznost.

Na ta način je skozi 150 let sijajno cvetela cela centralna Južna Amerika, to se pravi vse dežele, ki tvorijo danes republike: Ecuador, Perú, Bolívia, Paragvay, severna Argentina in zapadna Brazilija. Celu notri v porečje reke Amazonas so posegli in je tamkaj tudi cvetelo lepo število jezuitskih misijonov, ki so pozneje zginili brez sledu, prav tako kakor tista, ki sta nosila ime "Mendez" in "Gualaquiza", misijona med Hivarci, kjer sedaj misijonari č. g. Mirko Rijavec. V Rimu so imeli zapisana ta imena iz stare dobe, v vzhodnem Ecuadorju pa nikjer več niso mogli najti krajev, ko so tja poslali misijonarje in šele sedaj tudi tam odkrivajo ostanke nekdanjih cvetočih misijonov.

KONEC JEZUITSKIH MISIJONOV.

Hudobec vedno razdira delo božje in se zato poslužuje ljudi, kateri mu služijo ali v nevednosti ali pa iz hudobije, ker sovražijo dobro stvar. Tako je bilo tudi tedaj, ko so Jezuiti tako uspešno vršili svoje misijonsko delo in ustvarjali iz zapuščenih Indijancev omikan narod, kateri je zapisal dokaz svojih zmožnosti v veličastne stavbe, od katerih stoje danes samo razvaline.

Brezvestni trgovci, kateri neizkušenega ljudstva niso mogli izrabljati, ker so ga varovali misijonarji, nadalje razbojniki, ki niso mogli delati kupčije s pro-

dajanjem Indijancev za sužnje in pa španski pustolovci, kateri so bili lačni bogastva, o katerem so sanjali, da leži nakopičeno po teh misijonih, so tako dolgo obrekovali misijonarje na španskem kraljevskem dvoru in lagali vsakršne gorostasnosti o jezuitskem bogastvu, da je dvor prisluhnil na te laži. Isti čas je divjala gonja proti Jezuitom sploh in je bil red celo razpuščen...

Tako je hudobija slednjič dosegla izgon Jezuitov iz misijonov. Brez odpora so se umaknili in izročili vse ustanove z natančnimi zapiski kraljevemu pooblaščenca. Gospodarstvo misijonov so nato prevzeli civilni uradniki, ki so seveda kradli dokler je bilo kaj, ki so z narodom ravnali brezvestno, in je bilo nemogoče neizkušenim Frančiškancem in dominikancem, katerim so izročili versko vodstvo teh ustanov, da bi jih obdržali na začetni poti... 20 let kasneje je večina prebivalstva pomrla radi bolezni, drugo pa pobegnilo iz misijonov, kjer ni bilo ne reda ne kruha pod slabim gospodarstvom in vse, prav do zadnje indijanske vasi, je šlo v razvaline.

Danes bi bil Paraguay, Ecuador, Perú, Bolivija, Mato Grosso in porečje Amazonke nekaj takega, kar je Severna Amerika, če bi to jezuitsko delo napredovalo, kakor se je začelo, toda hudobni ljudje so izpeljali peklenške načrte ter na nepopisno škodo vse Južne Amerike in posebno pa Indijancev, vničili cvetoče naselbine.

Brezbožni ljudje radi širokoustno očitaajo Cerkvi, da se vitka v posvetne stvari. Res se dobe duhovniki, katerim je več mar za denar kot pa za duše, toda takih je malo. Pravi duhovnik se drži Jezusovega naročila in po danih okoliščinah se mora včasih brigati tudi za telesne stvari svojih vernikov. Jezuiti so pa na prav poseben način dokazali v slovitih misijonih, kaj se da napraviti s požrtovalnim delom, ki skrbi za telo in dušo. V Evangeliju imamo najbolj popolen socialni progres, katerega je treba s plemenitim srcem izvesti. To so vršili na vzoren način Jezuiti. Vsi posvetni kričarji, kateri se hvalijo, da Očenaša ne znajo in da ga ne rabijo, ker imajo drugačno modrost, niso še nikdar kaj takega, niti od daleč podobnega, napravili.

Tudi danes bi narodi dosegli mir in zadovoljno sožitje le, če bi hoteli zares vzeti evangeljske socialne nauke in vpeljati z vso resnostjo navodila, katera daje sveta Cerkev za ureditev človeške družbe in gospodarstva, na podlagi resničnega bratstva in prave ljubezni do bližnjega in Boga.

NA RAZVALINAH

Med tem, ko sem obnavljal v spominu slavno preteklost krajev, po katerih smo brzeli, je ostala za nami Sveta Ana, kjer grade velike vojašnice in že smo bili v San Ignacio. Ura je bila devet.

Po točnem prevdanku sva dognala s šoferjem, da imam gotovih 40 minut časa, torej toliko, da lahko mašo odpravim. Zato sem kar hitro stopil do cerkve, ki me je čudno razočarala... V kraju, kjer se ponašajo s slovitimi razvalinami ogromne cerkve, v kraju ki šteje danes kakih tisoč ljudi, stoji žalostna cerkvena lesena, zanemarjena, malo obiskana.

Bila je že zaprta, zato sem kar okrog stopil in poklical, na kar je prišla neka ženska, ki me je začudeno pogledala. Zvedel sem da župnika ni doma, da je odšel v Santo Ana, da ni strežnika... Pa se je nato vendarle zagnila in poklicala ministranta, med tem ko sem jaz pripravil vse za sveto mašo.

Prav tiste dni je bil v San Ignaciju mision, tako da sem imel po končani maši priliko imeti celo prijaz-

no spremstvo obeh misjonarjev za ogled slovitih razvalin.

Z vso prijaznostjo mi je ona gospa postregla po maši z zajtrkom, na kar smo stopili na nekaj kvader oddaljene razvaline. Časa sem imel na razpolago kajti napovedanega omnibusa še ni bilo od nikoder.

Razvaline so nekaj veličastnega. Nekateri zidovi so ohranjeni še prav dobro, vhod v cerkev je bil do predkratkim še cel, a sedaj je že tudi uskrbljen. Mogočne stene razrivajo orjaška drevesa, ki so se nasečili med zidini.

Kakih 10 kvader meri zemljišče, na katerem je nekoč cvetel misijon in je danes veriga napol porušeni sten, kot žalosten dokaz, kako človeška hudobija z lahkoto vniči, kar človeška pridnost s trudom in žrtvijo zgradi.

Oblast se je sedaj zavzela in se pridno vrše restavracijska dela. Sklenjeno je bilo namreč, da hočejo ta misijon v celoti obnoviti.

Ko sem stopal med mogočnimi ruševinami, mi je kar tesno postalo pri srcu. Kako svečano je bilo nekoč po teh trgih, dvorišču in svetišču, ko je odmevala glasna pesem in zaupna molitev otroško vernega naroda. Pa je posegel vmes pohlep, lakomnost, grabežljivost z lažjo. Misel na večne in božje stvari se je umaknila samopašnosti, ki je v nekaj letih vničila to, kar je 150 let gradila nesebična krščanska ljubezen.

Tam daleč nekoč divja krvava vojna in požiga ter ruši... Kolikor bolj je človek danes napredoval v civilizaciji, toliko silnejša je njegova hudobija za razdiranje... Kako lahko je sejati sovraštvo in laž, kako lahko je razdirati... Ljubezen, žrtev, zatajevanje, zvestoba, nesebičnost pa le počasi gradi... Počasi gradi za človeške oči, toda pred Bogom je njeno delo večno, neporušno, ker je zapisano v knjigi življenja... Na nesrečo je ljudem večinoma mar le tega, kar gre v njihov žep in kar jim za trenutek življenje sladi ne da bi pomislili, da bodo svojo neuvidevnost in brezbožnost objokovali na razvalinah lastnega življenja in lastne sreče... a Knjiga življenja ostane prazna.

GREMO DALJE.

Pohitel sem, da bi ne zamudil voza za Puerto Rico, ki bi imel že davno priti a ga le ni bilo še od nikoder čutiti. Poslovil sem se od prijaznih misjonarjev, očetov Lazaristov, kima še ponudil, če treba, da pridem za nedeljo kaj pomagati in z Bogom.

Sonce je pritiskalo, da je bilo kaj. Ura je šla že na deset in voza od nikoder. Menda se mu je kaj na potu zgodilo. Zame ravno prav, kajti imel sem še priliko, da pozvem po telefonu, če bom imel mesto na letalu za pot na Iguazú in Asunción. Dobil sem prav ljubeznjiv odgovor: "Iz Buenos Airesa še ni odgovora"... Bo kar bo, toda kako bom zvedel če je ali ni? Telefona dalje v Misiones več ni...

Po dolgem čakanju je pribrnel pričakovani pulman, ki nas je kar hitro pobral in kako... Po tolikem čakanju bo menda vendar prostora obilo... Pa sem imel še čudno srečo, da sem mogel na voz in nadalje bo kar bo... Ker je prejšnji dan deževalo, zato pulman ni vozil, a danes je imel — dvojno breme.

V notranjosti dežele je potovanje mnogo bolj družabno kot v Buenos Airesu. Tukaj se vozijo vedno sami neznanci, dočim se tamkaj vedno srečavajo znani ljudje in je zato seveda nadvse domače v omnibusu, kjer ni konec šal in zabavnih prizorčkov. Vsa pot je bila zato prav živahna, in je ta domačnost v vozu prav lepo harmonizirala s prijazno podobo domače pokrajine skozi katero smo brzeli z vedno ponavljanim zagotavljanjem voznikov, da "dentro un ratito baja mucha

RECUERDOS DEL VIAJE

Aprovechando las vacaciones hice una visita a los yugoslavos en Rosario, Paraná, Santa Fe y Córdoba.

La Colonia más numerosa después de la de Bs. Aires, es la de Rosario, donde hay unos centenares de eslovenos y un buen número de yugoslavos, que viven en núcleos bastante numerosos por varios pueblos de la provincia Santa Fe.

En Rosario visite esa buena gente en sus casas y el domingo 11 de febrero se organizó una misa en la Iglesia de la Merced, donde se reunieron como 150 personas. Las Hermanas franciscanas se encargaron del canto y nos dejaron encantados. Durante algunos días tuvo la gente oportunidad de concurrir a la misa que dije en la capilla de las hermanas, que tienen en el centro de la ciudad un pensionato para las universitarias.

En los días 7 y 8 de febr. visité la Colectividad de Paraná, donde recé misa en la Iglesia de San Miguel. El día siguiente recorrí las pocas familias que hay en la ciudad de Santa Fé. A pesar de los grandes inconvenientes actuales de los viajes yo no he tenido complicaciones, pudiendo cumplir el programa trazado al pie de la letra, gozando además el favor de un cielo nublado que mitigaba el calor de aquellos días y lugares.

Terminé mi misión en Rosario el 12 de febr., saliendo esa noche para Córdoba, acompañado de una lluvia benéfica que trajo la bendición de Dios a aquellas regiones, hasta entonces castigadas con gran seca. Durante los días siguientes, visité a nuestras familias de Córdoba, Alta Gracia y otras desparejadas aquí y allí.

Luego de cumplir con mi deber con la gente ya conocida,

me dirigí hacia Ascochinga, para ver si había también por allí alguna gente nuestra; encontré algunos, pero pocos. Diferencia con una casa, netamente argentina por cierto, pero tan "eslovena" también que me ofreció su casa, y la encontré tan "mía" y tan "eslovena", como si fuera aquella, donde nació, escondida entre los árboles de una loma frondosa...

El 18 de febrero tuve la misa para la Colectividad en la Iglesia de San Francisco en Córdoba, donde se reunió un lindo grupo de connacionales. El día siguiente dediqué a la visita de los enfermos... Luego, no pudiendo ir a la Pampa de Achala, como era mi proyecto, me dirigí a La Granja, aprovechando la invitación de aquella buena familia... Fueron dos días de descanso, dos días que me parecían aquellos días inolvidables de mi lejana casa paterna en el serrano paraíso esloveno...

Esa vez, sí, que he comprobado que hermosas son las sierras cordobesas en el Valle Verde, que paceridas a los hogares solitarios escondidos entre lomas y arboledas eslovenas...

El 22 de febr. se terminó mi misión y mi paseo. A la vuelta vi cumplido un secreto deseo mío: el de viajar en tren con tormenta; me parece una cosa tan magnífica y... grata en estas tardes de calor, que de haber sido un sol abrasador, el viaje hubiera resultado un verdadero martirio... Desde Córdoba hasta Rosario, desde las 13 hasta las 20 horas, nos acompañó la lluvia y una tormenta fenomenal... ¡Más no podía pedir!

Agradezco pues, a toda la gente buena que tan amablemente me recibió y atendió durante mi viaje; y a Dios, que me dió un tiempo tan bien acomodado a mis deseos.

Profr. Juan Hladnik

gente" ... In tisti "ratito" je bil dolg... ne rečem dolgočasni! Slednjič se je res nekaj premaknilo in smo dobili prostora, a le za hip, kajti vdrli so drugi potniki in voz nabili še bolj.

Pa ko bi bili samo ljudje! Tudi psa je imel nekdo in menda vse svoje imetje, s posteljo vred, ki so jo natovorili na streho. Poleg mene je dobila prostor postarana ženica, ki me je ljubeznivo pozdravila in menila: "tisočkrat vam hvala, gospod"... Začuden sem jo pogledal, zakaj ta hvala, pa mi je kmalu povedala: "Danes prvič potujem z omnibusom, grem obiskat mojo hčer, ki je omožena v Santo Pipo. Pa sem tako vesela, da se vozim skupaj z duhovnikom. Zdaj že vem, da se nam ne bo nič hudega zgodilo. Prej ko vas ni

Radostni obrazi pričajo zadovoljnost vseh izletnikov.

La sonrisa en todas las caras demuestra la alegría común en el día de la excursión a la Estancia San Juan.

bilo, se nam je pa potrl voz"... Žena je namreč potovala že iz Posadas...

V Santo Pipó smo se nekoliko več zadržali. Sedel sem ob oknu in kar nenadno začujem pozdrav "Dobro dan"... Od kod je prišla ta beseda? Pa že je sledil "dobri den" in "dzien dobri"... Tedaj sem opazil med gručo ljudi, kdo me pozdravlja in nisem se zmotil, da mora biti kak jud. Predstavil se mi je Weidmann iz Sušaka, ki je bil tamkaj po svojih trgovskih poslih in živi v Posadas, kjer sem ga pozneje tudi obiskal.

Spet smo se gnali dalje. Včerajšnji dež je okrasil deželo, da je bila pravemu rajju podobna. Med njivami, žerbali, sadnimi nasadi, gozdički in travniki, mimo lazov, kjer šele podirajo ali so te dni podrli mogočno drevje, da bo jutri tam obdelan svet smo bežali dalje, sedaj gori, pa spet doli, zdrknili preko bistrega potočka, se umikali tovornemu vozu, ki je z volovsko vprego vlekel mogočne cedrove hlode, ustavili da pozvemo, kaj se je zgodilo kamijonu, ki je na cesti obstal in mu je naš voznik takoj pomagal iz zadrege.

Prav tako so goriška brda in vipavska dolina prav tako je zelena štajerska in dolenske doline... samo naših vasi ni in vinogradov in lip in cerkvic na gričkah in plavih potočnic... Zunanja podoba dežele je pa vse razgibana med strmimi bregovi, položnimi brežički, bistrimi potočki in cesto, ki se previja in išče pot skozi cvetočo deželo.

Postali smo na neki gostilni, kjer je bilo zapisano: Posadas 119, Eldorado 119. Torej šele pol pota za danes!

In res se je vleklo. Puerto Mineral in še in še, dokler ni slednjič pred nami zablestela reka in smo zavili v raztrešeno nasebino, ki nosi ime Puerto Rico, ki bo najbrže nekoč res bogato... "Puerto" je pa le bahat napis tega imena.

VELIKI MISIJSKI NAČRT

O uspehu teh prvih let misijskega delovanja med moravskimi in sosednimi Slovani so nekateri pisatelji v prejšnjih časih dvomili. Še pred kratkem so bili nekateri mnenja, da sta se svetnika, naveličana in razočarana, že hotela vrniti domov v Carigrad in da sta se šele med potjo premislila in krenila proti Rimu.

To mnenje je danes po temeljitih preiskovanjih že popolnoma ovrženo in opuščeno.

Kdor proučuje le površno delovanje naših svetih bratov, mora priti do prepričanja, da se skozi in skozi odlikujeta po izredno smotrenem in načrtnem urejevanju vsakega velikega dela, ki sta se ga lotila. Tudi misel na pot v Rim jima ni prišla šele med potjo, niti nikakor le slučajno, pod vplivom kakega posebnega doživljaja. Ne! Pot v Rim jima je bila narekovana po zelo tehtnih razlogih in je spadala nujno v njun celotni misijski načrt.

Ko skušamo na podlagi skromnih zapiskov obnoviti ta njun velikopotezni načrt za pokristjanjenje slovanski hnarodov, se strmé vprašamo, ali naj bolj občudujemo njihju apostolsko gorečnost ali njihju bistroumnost.

Na vse sta mislila. Zdi se, kakor da sta največja stratega svoje dobe izdelala do najneznatnejših podrobnosti svoj načrt za osvajanje slovanske zemlje in slovanskih duš za Kristusa.

Naletela sta na mnoge težave in številne ovire. Ali svetniške duše ne poznajo strahu. V zaupanju na božjo Previdnost se lotijo svoje naloge. Tako sta tudi sv. Ciril in Metod nemoteno delala in udeleževala svoj načrt.

Ko sta pričela orati ledino na Moravskem, je bil Ciril duhovnik, Metod pa šele dijakon. Medtem ko je Metod na prejšnjih potih Cirilu le stregel, pravijo viri sedaj, da je tudi on učil. Bolehni Ciril ni zmožel več sam nadčloveških naporov radi izrednega navala naroda in radi tudi iz drugih razlogov pomnoženega dela.

PRVA SLOVANSKA ŠOLA

Ustanovila sta kmalu po svojem prihodu prvo slovansko šolo. Po Cirilovi legendi je Rastislav izbral nadarjene in dobre mladeniče svoje države in jih izročil svetima bratoma, da bi jih vzgajala. Učila sta jih čitati in umevati svete knjige. Svetnika sta si pa morala sproti sestavljati pri pouku potrebne slovanske knjige in nadaljevala sta tudi že poprej začeto prevajanje svetih knjig.

Izmed mladeničev te šole sta izbrala tudi boljše učence, ki so pokazali vnemo za duhovski poklic. To je prvo slovansko bogoslovno semenišče. Za te sta potrebovala še posebnih učil. Z bogoslovci in drugimi učenci so se po stari navadi duhovniških vzgajališč in hiš shajali k skupnim molitvam in za te verske vaje sta tudi sestavila bogoslužne knjige z jutranjicami, dnevnicami in večernicami, tako nekako, da odgovarjajo sedanjemu duhovniškemu brevirju.

Tako sta ta dva velika misijonarja že pred tolikimi stoletji spoznala važnost, da se vsakemu narodu vzgoji domač naraščaj duhovnikov in drugih izobraženih voditeljev! Zares dobra pastirja, ki sta se posvetila z vsem srcem svoji čredi in sta mislila tudi na bodočnost!

Iz te slavne šole so izšli možje, ki so ohranili med Slovani živ spomin na svoja velika učitelja, ki so po Metodovi smrti nesli po vsem slovanskem svetu Kristusovo vero in z njo tudi slavo teh dveh njegovih velikih apostolov.

VAŽNOST BOGOSLUŽJA

V mladostni dobi krščanstva je bila skupna služba božja, posebno daritev svete maše, nad vse važno sredstvo in središče verskega življenja in pouka. Ginljivo nam govore o tem spisi apostolskega časa in prvih krščanskih pisateljev. V njihovem duhu sta tudi naša sveta brata cenila važnost bogoslužja za versko življenje in verski pouk.

Zato sta tudi ljudstvu namenila posebne prevode bogoslužnih knjig, da bi se moglo iz njih učiti in vzpodbujevati k vzornemu krščanskemu udejstvovanju.

Želela sta doseči to, kar mi moderni kristjani skušamo privzgojiti narodu z novim liturgičnim pokretom, da bi novospreobrnjeni Slovani z razumevanjem mogli slediti vsem obrednim dejanjem. Zato sta prevela tudi obrednik. Še najbolj važno se jima je pa zdelo dejansko sodelovanje vernikov pri daritvi svete maše, najsvetejšem krščanskem obredu.

Sv. Ciril je radi tega pričel celo maševati v slovanskem jeziku. Za Grke in Latince, kakor tudi za razne vzhodne narode to ni bilo nič posebnega, ker so vsi ti takrat več ali manj še razumeli obredni jezik svojih duhovnikov. Za Nemce pa, ki so od latinskih menihov misijonarjev s krščanstvom prevzeli tudi nemškemu ljudstvu nerazumljivi latinski obredni jezik, je bilo to nezasišana in nemogoča novotarija, proti kateri so zagnali neznanški krik. Ne toliko radi svojega verskega navdušenja ali pravoverstva, nego ker jim je prav prišel ta razlog jezikovnega edinstva v boju in sovrastvu proti sv. Cirilu in Metodu, ki sta njihovim koristim postala neprijetna. Radi bi ju predstavili krščanskemu svetu kot nekaka pravi veri nevarna prekucaha.

VPRAŠANJE CERKVENE ODVISNOSTI

Slovanska zemlja je mejila ob nemško posest. Nemci so vedno našo zemljo smatrali za svoje interesno polje in kajpada so tudi ne malo posvetnjaškim nemškim cerkvenim knezom bili naši kraji prav zaželjeni kot ugodni predmet pri njihovi ekspanzivni in koristolovski politiki.

Naša sveta brata, ki sta bila tudi v javnih zadevah že od doma precej bistrovidna in izuriena, sta videla, da je bilo vsako delovanje po njihnih lastnih mislih in načrtih že v naprej obsojeno na neuspeh, ako bi Slovani ostali pod dose-danjim nemškim cerkvenim vplivom. Niti ne bi Nemci skrbeli za dober slovanski duhovski naraščaj, niti ne bi dalje gojili krščanske književnosti v slovanskem jeziku, ki so ga že takrat smatrali za manjvrednega, niti ne bi z resnostjo iztrebili iz naroda poganskih šeg in razvad.

K tem razlogom je prišel še politični moment. Rastislavu že davno ni bilo všeč varuštvo solnograškega nadškofa, zvestega hlapca nemških kraljev in navdušenega pospeševalca germanizacije med Slovani, ki si je prisvajal cerkveno nadoblast nad obmejnimi rodovi. Niti Grka Ciril in Metod nista mogla brezbrizno gledati grozeče, na račun Slovanov naraščajoče premoči nemštva.

Bilo je potrebno ustanoviti za Slované od teh škodljivih vplivov popolnoma neodvisno cerkveno organizacijo. Da bi se to moglo izpeljati, bilo je najbolje doseči vpostavitve samostojnih slovanskih škofij s slovansko duhovščino. Saj sta v ta namen že vzgajala svoje učence, ki so v njihovih rokah naglo napredovali v učenosti in v krščanskem življenju ter obljubljali postati odlični dušni pastirji za svoje slovanske brate. Po treh letih naporega dela so bili nekateri že toliko sposobni, da bi mogli biti posvečeni za duhovnike. Sosedni nemški škofie, kakor vse kaže, ne bi niti s prstom zganili, da bi sv. Cirilu in Metodu olajšali njihove napore in načrte. Zato je bilo treba nekaj ukreniti.

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

NEKAJ ZA STARIŠE

VERSKO POUČEVNJE OTROK.

Družina je in ostane prvi temelj vsega dobrega in plemenitega, vsega lepega in svetega na zemlji.

Tudi temelj verskega znanja se mora postaviti in sezidati v domači družini. Vsem, ki jim je Bog izročil in zaupal otroke, je naložil tudi sveto dolžnost in skrb, da jih v verskih stvareh zadostno in pravilno pouče.

V sv. pismu beremo to-le svarilo, ki velja v prvi vrsti staršem: "Kdor pa za svoje in posebno za svoje domače ne skrbi, je vero zatajil in je slabši od nevernika." (I. Tim. 5, 8.) Ta obsodba preti vsem, ki se ne brigajo za svoje otroke v časnem oziru; kaj šele, če bi zanemarjali skrb za dušni blagor otrok, če bi jih pustili nevedne v krščanskih resnicah in bi jim ne prekrbneli potrebnega pouka!

Cerkveni zakonik ima v postavi 1335, to-le zahtevo: "Ne le starši in vsi njih namestniki, marveč tudi varuhi in botri imajo strogo dolžnost, skrbeti, da se vsi, ki so jim izročeni ali podložni, poučujejo v krščanskem nauku." — O krščanski vzgoji, o vzgoji na podlagi božjih nauk pa govori cerkveni zakonik v postavi 1373, § 2: "Ne samo starši, ampak tudi vsi njih namestniki imajo pravico in čez vse važno dolžnost, skrbeti za krščansko vzgojo otrok." — Krščanska vzgoja pa brez temeljitega verskega pouka ni možna.

Starši in vzgojitelji si morajo torej sami prisvojiti potrebno znanje v verskih resnicah, da bodo kos svoji vzgojni nalogi; pomagata pa staršem tudi Cerkev in šola, ki morata nadaljevati krščansko vzgojo otrok ter utrjevati jih zoper zmote in zoper vse hudo.

V današnjih časih zmot, zablod in splošne mlačnosti morajo imeti starši in vzgojitelji prave pojme zlasti o Bogu, o pravičnosti in previdnosti božji; dalje o cilju človekovem, o grehu in posledicah greha, o poslednjih rečeh; prav posebno še o milosti, o potrebi praktičnega krščanstva; poučeni morajo biti o modernih zmotah, da znajo gojencem dati pojasnila in da jih morejo odvrniti od usodnih prevar.

Predpogoj uspešnega verstvenega poučevanja pa ni samo v tem, da sami razumejo, kar uče, marveč v tem, da so, kar uče.

ROSA Z NEBA.

Brez verstvene podlage in brez verstvenih pomočkov si dobre vzgoje ne moremo misliti. Med poslednje spada v prvi vrsti molitev. "Prazno je delo brez sreče (blagoslova) z nebes." Blagoslov si pa izprosimo z molitvijo. Prošnja se dviga v nebo, iz nebes prihaja blagoslov. Ta rek velja za vse naše zadeve, prav posebno pa še za vzgojno delo, ki naj ima neporušno oporo v molitvi staršev, prav tako pa tudi v molitvi

gojencev samih.

Starši, osobito mati, imajo vzvišeno nalogo, voditi otroke k Bogu s smotreno versko odgojo, ki naj jo poživilja verski duh domače družine. Ta verski duh pa dobiva krepko hrano vprav v gorki molitvi. Mati uči otroka govoriti svoj materni jezik, navadi naj ga pa dovolj zgodaj tudi nebeški jezik — molitev!

Znan slovenski družinski oče se je nekoč tako-le pohvalil: "Dvakrat me je Bog prav široko pogledal: Prvič, ko mi je dal tako dobro ženo; drugič, ko me je oblagodaril s pridnimi otroki. Za oboje sem mu globoko hvaležen. Nič posebnega truda nimam z njimi, pa vendar so vsi tako zgledni, da je veselje." — Seveda! Oče sam je vesten katoličan, ki točno izvršuje vse svoje verske dolžnosti; mati pa je skromna, poštena, tiha gospodinja, ki se vsa žrtvuje za deco. To je tisti verski duh, ki naj bi se naselil v vse slovenske družine, pa bo šlo vse vzgojno delo gladko in srečno izpod rok.

V družinah, kjer se ne pogreša krepko vzgojevalno sredstvo — molitev — pada hkrati z jutranjo roso tudi blagoslov božji na otroke in na starše. Koliko manj solzá bi bilo po naših domovih, če bi bilo več goreče molitve. Koliko več čednosti bi se razvilo na vzgojnih vrtovih, če bi vzgojne sadike zalivala rosa stanovite molitve. — Sv. Janez Zlatousti imenuje molitev "vir vseh čednosti, smrt vsega zla, studenec ljubezni, zveličanje ljudi, kras svetosti, luč učenosti, upanje duše, veselje srca, radost pravičnih, morje miru, polnost milosti." Ali torej pretiravamo, če poudarjamo važnost molitve za vzgojo!?

Molitev je vzgojni pomoček, ki ga vzgojne knjige premalo cenijo. Lahko je to sredstvo in izdatno. Bog sam mu je vlil čarobno, čudovito moč.

V album staršem:

Tudi v najslabšem slučaju nad vzgojo ne obupati še imamo rešilno sredstvo: Solza v molitvi!

*

Med svetovno vojno je dobila visokonaobražena gospa pismo s poljskega bojišča. Med drugim sta dva njena sinova pisala tudi to-le: "... Ljuba mama! Prekrbela si nama izobrazbo; učila sva se jezikov, godbe, slikanja, plesa. Samo moliti naju nisi naučila. Tu na bojišču vidiva, kako tovariši molijo in koliko tolažbe ter upanja zajemajo iz molitve. Samo midva ne znava moliti. Oh, kako revna sva v tem oziru!..." Oba sta kmalu padla. Mati je iskala tolažbo pri evangelijskem pastorju; toda na nobeno vprašanje ni dobila zadovoljivega odgovora. Zbledlo se ji je v glavi; morala je v sanatorij. Ko se ji je izboljšalo, je došla na dom.

Danes je katoličanka ter se čuti srečno, da more moliti za večni mir svojih padlih sinov.

("Warnsdorfer Hausbl.", 1922, št. 5.)

SVETI JOŽEF

Za Jezuščka, za Marijo
so delale Tvoje marljive roke,
te blagoslovljene, te svete roke,
vse žuljave, delavčeve.

S poljubi rad bi jih pokril,
v te svete dlani obraz svoj skril,
v te dlani, ki so božale Njega,
ki greh ga je naš na križ pribil.

Naj vzor nam delo bo Tvoje!
Če delavcu Jezus v naročju sedi,
Če Bog mu pri delu ob strani stoji,
to delo brezčasno več ni!

Prečasno nam postalo je
in sveto nad dolžnosti vse,
podoba božjega dela:
Saj z Jožefom Jezušček delal je!

Odbor, ki je izlet organiziral.
Algunas caras conocidas de la excursión
a la Estancia San Juan.

Iz srca Te kličem, čuj Bože me moj,
in Tvoje zvestó bom premišljal postavo;
oh, čuj me, ter reši me — Sebi na slavo!
da zakon spolnaval bom Tvoj.
Kako, o Gospod, mi Tvoj zakon je drag,
ves dan ga jaz bom permišljal;
po njem sem modrejši, kot moj je sovrag,
na veke ga bodem spolnaval.
Umnejši, kot moji učitelji, sem,
ker zakon Tvoj rad premišljujem;
modrejši od starcev postal sem po tem,
ker vedno ga rad preiskujem.
Tuj mojim nogám pot krivični je vsak,
le Tvoja povelja zvršavam;
od Tvojih postav mi ne krene korak,
ker Ti si začetnik postavam.
Oj, kolika Tvojih je rekov sladkóst,
zdó alajši se mi od medicine;
postave mi Tvoje delijo modrost,
da póti sovražim krivice.

Bajo el Sol Libre

OCTAVO CAPITULO

Sobre los muros de la ocupada fortaleza Negra, un joven vigía esloveno silbaba una alegre canción. Sus ojos se dirigían al sur, hacia donde se perdía el gris camino en la pradera desierta. Todos sus compañeros dormían profundamente, ebrios de gloria y de vino. Los sótanos habían estado bien provistos.

De pronto el vigía calló. En el espeso monte hacia el occidente algo llamó su atención. Los primeros rayos del sol brillaban en las miríadas de gotas de rocío, en el alto pasto. Entre éste, el soldado observó algo vivo. Se elevó de la hierba, volvió a desaparecer en ella, y un tiempo después reapareció más cerca de la fortaleza. El guerrero agudizó la vista, fué por los muros hacia el lado occidental y observó. Un punto gris aparecía y desaparecía. El esloveno se restregaba los ojos congestionados y observaba una y otra vez.

"Me confundí", pensó y decidió volver a la alameda sobre la puerta. Apenas llegó a su puesto, cuando se levantó una figura gris aún más cerca y se dirigió hacia la fortaleza. El esloveno entrecerró los ojos y miró la figura inundada de sol. "¡Radován!" exclamó casi en voz alta.

Volvió al muro occidental, formó bocina con sus manos y llamó: "¡Radovaaaan!"

La figura gris se movió con rapidez y se dirigió diligente hacia la guarnición. Muy pronto se acercó tanto que el guardián pudo distinguir con claridad la larga barba del juglar.

"¿Por qué vaga a pie el padrecito? ¿Si tenía caballo! Acertó bien, pues se libró del combate. El anciano tiene el olfato del zorro." meditaba el soldado.

Volvió a observar hacia el sur el camino. Como no viera nada sospechoso bajó del muro a abrirle la puerta a Radován.

El guerrero se asustó. Toda su túnica estaba desgarrada, con manchas de sangre en las rodillas y mostraba rasguños en la cara y las manos.

"¿Por los dioses! ¿te persiguió el lobo? ¿Dónde tienes el caballo? ¿Por qué te arrastrabas sobre la barriga como una rana?"

"Que los dioses te absuelvan. Yo te perdono las irrespetuosas palabras. ¿Ganaron? ¿Dónde está Iztok?"

"¡Vencimos! ¡Mira! ¡Llenamos el foso de cadáveres!" Radován se volvió hacia el túmulo y suspiró:

"¡Morana! ¿Dónde está Iztok?"

"Descansa."

"¡Descansa! Y mientras... yo sufro."

Murmuró muy enojado y atravesó la puerta en busca de Iztok.

Junto al fuego vió pellejos vacíos, jarros volcados y vino derramado.

"¡Glotonos! ¡Tragones!", gruñó y golpeó con el pie a un soldado dormido que en seguida se despertó y se puso de pie. En el alegre mareo del vino gritó: "¡Eh, Radován! ¿Cómo está?"

Todos se despertaron. Iztok salió del dormitorio del comandante. Había dormido mal, porque le dolía la herida de la pierna.

"¡Tragones, todo se lo bebieron! ¡Egoístas!"

"Pero lo merecimos, padrecito." se rió Iztok.

"¿Se lo merecieron? ¿Como si yo no hubiese ganado diez veces tanto!"

Tú huíste y nosotros peleamos, peleamos duramente."

"Aunque mi huida te parezca vergonzosa, fué útil."

"¿Util? A lo mejor los lobos te comieron el caballo."

"Así fué. ¡Pero eran lobos de una clase especial!"

"¿Especial? ¿Cuáles? ¿Tenían seis patas?"

Un joven esloveno le guiñó a su vecino cuando así se burló del enojado Radován.

"¡Lengua larga! ¡hablaste como un loco, te ganaste un golpe en el hocico! Sin embargo adivinaste. Esos lobos tenían seis patas."

"¡Jo, jo", rompieron todos a reír e instaron a Radován a que les contara sobre la cena de esos lobos.

El músico calló por un momento. Sus enojadas cejas se enarcaron, con la izquierda se estrujó la barba de la que cayeron gotas de sudor, se volvió hacia los guerreros como un salvaje y gritó, como si arrojara del alma toda la cólera y el pavor: "¡Tuñús!"

Los soldados enmudecieron, Iztok se acercó y con un brutal deseo en las mejillas repitió: "¡Tuñús!"

"¡Sí, él! No hay paz delante de ese piel de cabrón. Si duermo, sueño con él; si viajo, se me mete entre los pies como un perro hambriento a su amo. ¡Como si pudiera olfatear con su trompa de puerco a través de siete aguas! Y siempre me encuentro con él cuando estoy desarmado."

"¡Radován, no malgastes palabras! Dí dónde lo viste, en orden. ¡Inmediatamente iremos tras él!"

"¡Demasiado tarde! Si me habrían escuchado anoche, Tuñús colgaría de un palo y eso sería útil para más de uno."

"¡Padrecito, no es demasiado tarde! Enseguida sobre los caballos y tras él."

Los guerreros ya se ajustaban las correas en la cintura, ardiendo en deseos.

"Demasiado tarde, les digo. El bucy tiene una piel sóla, recuerdenlo. Sólo habrían podido obtener dos si me habrían escuchado anoche: primero Tuñús, segundo la fortaleza."

Iztok se puso serio. Con la voz del comandante a quien no se objeta, exigió del anciano:

"¡No mates el tiempo! ¡Contesta a lo que te pregunté!"

Radován abrió la boca, con la intención de entretener a Iztok. Pero se asustó tanto de su severidad, que tragó saliva.

"¡Allí!", mostró con la mano, "hacia poniente cabalgué anoche. El caballo pacía mientras yo, sobre la silla, componía una hermosa canción. Al final probablemente me dormí. No me alabo de que me guste cabalgar; pero si estoy sobre la silla, entonces quedo sentado, como si fuera uno, quiero decir, los dos uno: el caballo y yo. Cuando mi caballo relinchó, abrí los ojos, miré, — la bilis se derramó por mis venas, de tal manera que todo lo ví verde. Porque ví primeramente la cara de... Tuñús. Estaba sentado junto al fuego y con él unos cinco o tal vez seis hunos. Los caballos pacían junto a fuego, por eso relinchó el mío. Se apoderó de mí tal ira, que bajé de la silla y quise arrojarme sobre Tuñús. Pero volví a encontrarme sin cuchillo, espada, ni puñal en el cinto. Esta vez mi enojo y mi coraje fueron mi salvación. Los hunos se levantaron de pronto, ensillaron, y se lanzaron tras mi caballo, que probablemente se asustó de la cara de Tuñús. La oscuridad era tal, que no distinguieron si el caballo iba o no solo. En la llanura se oía tócate, tócate, y yo me arrastraba sobre mi barriga entre los arbustos y las espinas. Hasta el alba me escondí en un arbusto, medio vivo y medio muerto, pero los hunos no volvieron. Tal vez todavía ahora me persiguen. Pero yo, los engañé y les engañó mi caballo: porque se volvió sabio desde que yo lo jineté."

"¡Tras él!" se oyó la corta orden de Iztok.

Ya nadie escuchaba al juglar, que gruñía, se enojaba, se acusaba de sed y de hambre. Debí buscarse solo de comer y de beber.

Pasaron dos horas.

De la fortaleza salieron los eslovenos, cabalgando bajos corceles tracios. Tras ellos iba una larga fila de caballos cargados. Iztok vació toda la fortaleza. Sobre los caballos distri-

buyeron las armas, de las que había un gran depósito: escudos, yelmos, lanzas, alabardas, espadas, arcos y flechas, hondas y balas de plomo. Hasta cincuenta caballos cargaron con el botín, de tal manera que se hundían. Arrearon consigo también algunos bueyes, así que no necesitaron cargar sobre los caballos alimentos para sustentarse. Cuando el último compañero traspuso la puerta, Iztok arrojó un tizón encendido sobre un montón de paja y se alejó al galope. Muy pronto se elevó del techo una espesa nube de humo, se levantaron llamas, la fortificación ardía.

Iztok eligió dos soldados ancianos y tres heridos para arrear el ganado apoderado. Sospechaba que podía estar seguro de que no vendrían tras ellos desde Bizancio. Solo con el resto de los soldados decidió ir en busca de Tuñús.

“¿Radován, te quedas con nuestros compañeros? Mira, sobre los bueyes cuelgan pellejos llenos.”

“No digo que no me vendría bien una gota de vino. Pero si vas a buscar a Tuñús, voy contigo. No quiero dejar de tener parte en la muerte de ese cola de vaca.”

“¡Honor, honor!” exclamaron los soldados a Radován.

“¡Pero no tienes armas, padrecito!”

“El engaño sirve para diez espadas!”

“¡Entonces, adelante!”

Iztok espoleó al caballo, en el camino se levantó una nube de polvo, sus compañeros quedaron atrás.

La blanda hierba ardía bajo los rayos del sol saliente. Los eslovenos cruzaron las grandes estepas de la derecha y la izquierda del camino. Perseguían a los caballos hunos. Pero las huellas estaban confundidas, se cruzaban hacia el sur y hacia el norte.

“¡Se escapó, ruin!” murmuraba Radován sudoroso y cansado. Iztok envió por el camino a cinco de los soldados al encuentro de sus compañeros. Él solo buscó el lugar para pernoctar. Lo atraía un espeso bosquecillo de roble cerca del camino. Se acercaron a él. Soltaron las riendas sobre los cuellos de los fatigados caballos. No hablaban; los vencía el cansancio y el sueño. Pero Radován cantaba a media voz moviendo la cabeza. Cuando salieron de la fortificación se había colgado de su silla cuatro pellejos. Ahora se bamboleaban vacíos junto al caballo, por eso el juglar cantaba, olvidado de su cansancio.

“Aquí”, dijo Iztok. “La hierba en la sombra no está quemada por el sol; podrán paecer todos los caballos. El bosque nos dará leñas para asar el buey.”

Los soldados sacaron los pies de las espuelas, algunos ya saltaron al suelo.

En ése segundo Radován gritó con tan terrible voz, que un escalofrío pasó por todos los huesos.

“¡Arremete, Iztok, arremete! ¡Tuñús!”

Entre los robles se veía un manto rojo.

Radován se tiró del caballo como una bota de vino, en la mano de Iztok relampagueaba la espada, los soldados desvainaron sus armas.

El caballo de Tuñús quedó parado, como si estuviera plantado. El de Iztok se encabritó.

Se cruzaron las terribles miradas de los ojos de dos valientes.

“¡Muere!”, exclamó Iztok y lanzó su caballo contra el huno. Pero el caballo de Tuñús saltó como un gato, rasgó el aire como un silbido; antes que el caballo de Iztok tuviera tiempo de volverse, Tuñús estaba sentado hacia atrás sobre la silla, y huía, gritando:

“¡Arco, arco, arco!”

Del bosque salieron las cabezas de otros cuatro caballos y por sí solos corrieron tras Tuñús. Todos sus jinetes montaron a la carrera, tirándose sobre las sillas, prepararon los arcos y tiraron a la cara de los perseguidores eslovenos sus flechas envenenadas. Iztok se dió cuenta en seguida que la persecución era inútil. Los bajos y cansados caballos nunca habrían alcanzado a los hunos. A los eslovenos en cambio,

Radován se asustó de la severidad de Iztok . . .

podía alcanzarlos alguna flecha y por el menor rasguño, la muerte segura. Detuvo el caballo y con un pequeño escudo sobre el brazo interceptó las flechas que lo alcanzaban.

“¡No pernoctaremos aquí!”, ordenó, cuando volvió al bosquecillo.

“También a tí se te escapó”, se dejó oír todo temeroso Radován.

“¿Por qué gritaste mi nombre? Habría creído que somos bizantinos y sin temor se habría allegado bajo la espada. ¡Adelante todos, al encuentro de nuestros compañeros!”

Toda la noche siguió Iztok por la calle. Permitió sólo un corto descanso para paecer y dar de beber a los caballos. Sabía bien que si había en las cercanías algún campamento de hunos, Tuñús volvería con su caballería y los exterminaría. Por eso quería llegar al Danubio, sin descanso, aún durante la noche, así que los caballos caían de cansancio. Si volvía el huno, sentiría los cascos de los caballos, vería en la oscuridad la larga fila en la calle, oiría el entrecruzarse de las armas cargadas, eso lo confundiría y como creería que hay tantos guerreros como caballos, no se atrevería a atacarlos.

Al amanecer, una niebla les cerraba el paso.

“¡Danubio!” murmuró Radován.

“¡Está todavía el puente sobre el agua?”

“¡No está! Pero hay algunas anchas balsas y algunos botes en los que se transportan los hunos.”

“¡Entonces a las balsas!”

“¡Los caballos se arrodillan!”

“¡Adelante! ¡El que caiga se quedará!”

Cayeron diez caballos antes de llegar al río. Se embarcaron en las balsas, ocuparon los botes y remaron hacia la correntada.

Todavía no habían llegado a la orilla izquierda cuando vieron en la estepa negras e inquietas figuras.

“¡Los hunos, los hunos!” iba de boca en boca.

Los eslovenos movieron con toda rapidez sus remos. Conducían las embarcaciones de manera que los largos palos crujían en las nervudas manos.

Se internaron en las altas cañas precisamente cuando los hunos se acercaron a la orilla derecha.

Iztok miraba con frente sombría las huestes de Tuñús. Sabía que los hunos eran tan audaces y sus caballos tan buenos que eran capaces de pasar a nado el río. Y era cierto. Unos quince jinetes hunos gritaron extrañamente en las orejas de los caballos, y al segundo los salpicó el río con su blanca espuma y el agua cubrió sus lomos.

“¡Las flechas!”, gritó Iztok y de un salto se colocó junto a los caballos que estaban cargados con arcos y flechas. Tomó el arco más grande y se colocó la pesada aljaba sobre la espalda.

VSEM PRIJATELJEM IN ZNANCEM sporočava žalostno vest, da so umrli najina ljubljena mati MARIJA GOLOBIČ v Krašnjem vrhu, št. 6, Radovica pri Metliki, stara 58 let.

Novica je prišla do tete Katarine Geršič v Sev. Ameriki in pove, da so mati umrli v oktobru.

Doma žalujejo za njo najin oče Marko

Golobič, sestri Karlina in Ivanka in brata Lojze in Franc, ki je najmlajši in ima 16 let.

Posebno pa žalujeva midva, ki nama ni bilo dano, da bi ljubljene materi ponudila čašo mrzle vode v njeni bolezni. Doma zapuščajo rajna mati tudi 4 vnuke in snaho.

JOŽE in MARKO GOLOBIČ,
Loma Negra.

Maša za rajno bo 11. marca na Avellanedi.

MOJ BOG, MOJE VSE!

Tvoje, moj Bog, je neskončno bogastvo, kakor je moja potreba brez dna. Ne pogasi je svetá vse bahaštvo lakote, žeje duha pa srca.

Vem, izobilje Tvoje razkošno, da se razda nam, čaka željno in siromaštvo moje neznosno kliče Te, čuj, hrepeneče plašno!

Duša Te čaka, nikar ne odlašaj, da razsvetliš ji nočno temó, čaka srcé Te, nikar ne odnašaj, Tebe ljubiti želi še samo.

Kdo premostil mi bo brezdna široka, Kdo odstranil bo ovire strašne? Mene usmilil se kdo bo, otroka, če oddaljim se od prave stezé?

Ah, saj morjá preširoke globine šibke ne zmorejo moje moči, strme za mene gorovja pečine so previsoke! Ti me podpri!

Tvojo Ljubezen žeja po meni, vse moje bistvo pa Tebe želi, s silo na sebe Ti me prikleni, Bog, moj Gospod, moje Vse bodi Ti!

K R I !

Ah, — bratje moji! — Kamor pogledam, vse polno krvi: Krvavo je poljsko cvetje, Krvavi so morski valovi, iz krvavih oblakov kri škropi.

In vaši obrazi? — Kako so spačeni! Še v vaših očeh vidim kri. Krvavo so vaše pesti, krvave so vaše roké.

Vsi ti krvavi madeži nas kot ogenj razjedajo in vsi ti potoki krvi domove nam vsem izpodjedajo.

Po maščevanje vsa ta kri v nebo kriči.

Da bilé bi le sanje vse te grozote, že preveč biló bi strahote za ubogo človeško srcé.

In ta kri? — Je kri naših bratov. — Gorjé nam! — Gorjé! In to kri? — So prelili naši bratje. Gorjé nam! — Stokrat gorjé!

Kdo bo izbrisal krvave te madeže? Kdo bo zajézil plamene teh groznih strasti?

"V noči božični se Dete rodi, o, tam v Betlehemu, po Detetu tem le spet mir začari človeštvu prav vsemu."

"Ah, pridí in hiti nam vsem na pomoč!" Src naših te, Jezušček, kliče prevroč spev žalosti tihé, boleče, prebridke in grenko skeleče: Daj, zbríši nam strašne vse naše dolge in dvigni iz krivde prokletstva nas vse! Ti, Dete iz raja, nas uči ljubezni, sovraštva ozdravi nas gadje bolezni, ti reši pogube nas, da ne poginemo, da ne utonemo v morju strahotnega, v morju krvavega zla!

David Doktorič.

POAZOVALEC

LE POČASI!

Brali smo poročilo, da so "slovenski domobranci v nemških uniformah" prisegli... Hitlerju. Neprijetno je dirnilo to poročilo vsakoga. Vemo pa, da moramo vsako poročilo, pa naj bo že ugodno ali neugodno, sprejeti z rezervo in bomo šele s časom v položaju, da pravično sodimo o dejstvih, ko bomo zvedeli vse okolnosti.

Te dni smo dobili nekaj pojasnil glede tega: To je res, da se je 20. aprila 1944 vršila nekaka prisega, toda ne Hitlerju in ne Nemcem...

Slovenski narod je bil postavljen pod alternativo, ali bodo vse možke odgnali na prisilno delo v nemške fabrike in v koncentracijske taboré, drugi narod pa bo večinsko preganjen iz svojih domov, ali pa sodelujejo z vzdrževanjem reda v Sloveniji, kar pa seveda pomeni boj proti partizanom... Tako so bile ustanovljene slovenske domobranske čete, katere so si nadele nalogo, da branijo slovenske vasi in svoje domove pred požigom in ropom. Oborožili so jih seveda Nemci. Za prisego je bil dolg boj in so besedilo tako prilagodili, da ni nikaka prisega, da bodo "podpirali Hitlerja", pač pa da bodo branili svoje domove, Slovenijo in vero proti komunistom...

Od tukaj se vidijo nekaterim te stvari kot "izdaja" in obosojajo tako obnašanje kot kolaboracionizem. Tam doma pa stoji te stvari drugače in zato nimamo mi tukaj pravice, da obsojamo naše brate, kateri so se v tako usodni alternativni odločili zato, da raje krvavé doma, kot pa da bi dali svoje delavne roke Hitlerju in za vedno zgubili svojo ljubljeno domovino...

DR. KU HAR

ki je bil nekoč urednik "Slovenca" in je sedaj z jugoslovansko vlado v Londonu, kjer je vršil posle poslanika pri poljski vladi, je 19. januarja podal ostavko na to mesto.

ŠUBAŠIČEVA VLADA

se pripravlja na povratek v Beograd. Dela se na to, da se v kratkem povrnejo v domovino vsi jugoslovanski diplomati, kateri so ob nemškem napadu pohiteli v tujino, da tamkaj Jugoslavijo predstavljajo. Obstojajo pa gotove težave, ki uresničitev vrnitve zadržujejo. Tito ni jako pri volji, da se vsem dovoli povratek.

BEGUNCI IZ SLOVENIJE

Sedanja politična napetost v domovini, ki je posledica borbe med partizani in domobranci, ustvarja pereč problem za

Los obligaron a entrar al agua, con estrepito, aplastaban las cañas y se arrastraban hasta la costa. Los heridos que tenían las manos vendadas, los arreaban del río, con fuertes ruidos y a latigazos.

En eso se acercó tanto el más audaz huno, que Iztok preparó una flecha. Se rasgó el aire, el jinete agitó las manos y se hundió en las olas.

Revoloteó el manto rojo bajo los rayos del sol mañanero.

Los hunos que quedaron sobre la orilla gritaron, dieron vuelta a los ocaballos y desaparecieron en el pasto. También los nadadores se volvieron y huyeron.

"¡Ja, ja, ja!", rió Radován a carcajadas, que se deslizo de un montón de barro seco, donde se había refugiado con gran temor. "¿Por qué huís, perros? ¡Vengan, ahora es la hora de que nos midamos!"

Al tercer día después del paso del Danubio ya se reunían en el castillo todos los caudillos que no habían ido a la guerra fratricida y aprobaban a grandes gritos los planes de Iztok.

También Radován estaba en consejo, pero no con los hombres sino con las muchachas. Les contaba tantos espantos de Bizancio y del camino, mentía con tanta seguridad de sus inalcanzables hercúleas tareas, que quedaban despavoridas y asombradas. Les contó maravillas de la novia de Iztok, Irene, y afirmó que el mismo día en que el valiente hijo de Svarun traería a la diosa de la hermosura al castillo, con seguridad el sol se apagaría de asombro, todas las muchachas se esconderían de vergüenza en los más oscuros rincones y siete noches llorarían sin parar de pálida envidia.

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

bodočnost slovenskega naroda. Iz Rima poročajo, da je mnogo tisoč Slovencev, kateri bodo morali zapustiti domovino, kadar prevlada Titova struja. Sedaj se dela na tem, da se za tiste ljudi pripravi prostor, katerega iščejo v Ekvadorju in Kolumbiji. Teh beguncev bo mnogo tisočev.

V ROJANU V TRSTU

je spet stopil na svoje mesto slovenski kaplan **ANDREJ GABROVŠEK**, ki je bil doslej interniran v Como, kakor javlja dr. Lojze Kralj.

IZ JUŽNE AFRIKE — HERPELJE

Družina Branko, 20 let star iz Kozjane, Vatovlje pri Herpeljah je pisal svojim sorodnikom v Rosariju pismo iz Južne Afrike dne 31. avgusta. Takole pravi:

Razmere doma so se dosti spremenile. Vse ne vem, a vem da je vse drugače. V naši vasi so fašisti več hiš porušili. Moj oče in veliko mladih fantov so internirani. Sedaj sem vojak maršala Tita. Pred 5 meseci sem bil v Kairu, sedaj sem tu v Južni Afriki. Dokončal sem že kurz angleškega jezika in sem sedaj v letalskem tečaju, da bom pomagal rešiti domovino. Tukaj nas je 60 Slovencev. Kraji so zelo lepi. Pozdravlja nečak Branko.

IZ ALŽIRA IN MATERIJE (Artviže)

Brat in sestra, ki živita v Santa Fe, sta dobila iz Orana (Alžir) pismo od Karla Stančič, katerega so dobili Amerikanci v Siciliji. Tole pove pismo pisano 15. okt.

Imam se dobro. Nič mi ne manjka, zato mi ni treba nič pošiljati. Bil sem bolan, pa so me Amerikanci ozdravili. Prav tako so delali z mano kot s svojimi. Tukaj delam za domovino kot kaplar. Od doma že dve leti ne vem nič. — Karlo Stančič.

Zanimivo je, da pišejo taka pisma v brezhibni slovenščini mladi fantje, ki se doma niso nikdar učili slovensko.

† **ANTON VOLK**, star 42 let je postal 21. jan. žrtev smrti. Že več časa je bolehal na raku. Doma je bil iz Suhorja pri Košani. V Rosariju ima dve poročeni sestri. Sveta maša za rajnega je bila v Rosariju 12. febr. in jo je daroval č. g. Hladnik. Častite sestre so pa med mašo lepo zapele.

† **LUKA PRINČIČ** star 86 let je zapustil ta svet v Parana v novembru. 67 let je iskal sreče po tej deželi, pa je v revščini našel smrt. Razkropljena njegova družina nemara niti ne ve za smrt očetovo, kateremu so za pogreb poskrbeli rojaki.

† **JAKIN MARIJA**, mati vojnega kurata Esteban Jakin, je dokončala svoj tek 23. febr. 1944. v Parana. Že večkrat je potrkala smrt na njena vrata, dokler je ni slednjič požela.

Rajnica je bila pri vseh rojakih v Parana zelo priljubljena. Rojena je bila v Cerovem.

NEVARNO SE JE PONESREČIL FRANC KLEPIČAR, zaposlen pri telefonu v Rosariju. Pri delu je padel 9 m globoko raz telefonski drog in obležal s trikrat zlomljeno roko in občutnimi notranjimi poškodbami. Star je 42 let, oženjen in ima dva otroka. Njegovo zdravje dobro napreduje. Zdravi se v Sanatorio Americano.

GOSTILNO SO PREVZESLI ROJAKI

Milka Vidmar, por. Snidar z možem in sestro Marijo, vdovo Furlan (iz Črnič) so prevzeli gostilno pri "Puente Perez" malo naprej od Barrio Godoy.

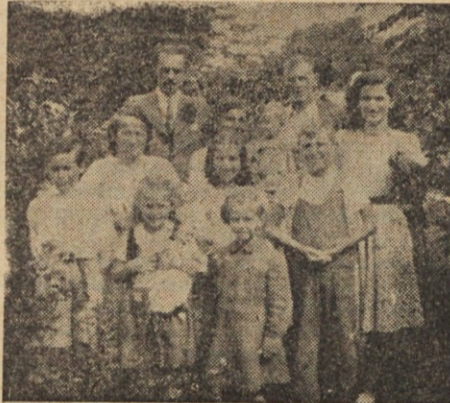
SLOVESNOST V ROSARIJU

Nekaj prav lepega je bila nedelja 11. febr. v Rosariju. Na pobudo gospoda kon-

zula Rubeša se je ob priliki obiska g. kaplana Hladnika napravila sv. maša v cerkvi la Merced v Saladillo. Zbralo se je 150 naših ljudi. Med sv. mašo so prelepo zapele naše sestre. Gospod župnik in drugi domačini so bili kar očarani ob naši prekrasni pesmi.

DOSEŽENO SODELOVANJE

V Rosariju je po prizadevanju naših modrih rojakov, posebno g. konzula Rubeša in Sigulina, točasnega predsednika meddruštvenega odbora, Toplikarja, Kastelca in se drugih prišlo do "koordinacije" dela za pomoč domovini. Žal še niso odstranjene vse težave, pa je vendar upati, da bo načrt uspel. Stvar je zelo

Obrazi iz Alte Gracije.

Pepca Furlani je označena s †. Lani je bila še pri polnem zdravju. Letos jo krije črna zemlja.

pomembna, kajti v provinci Santa Fe živi lepo številno prav premožnih Jugoslovancev, ki bodo kaj zmogli v prid domovini, če se bodo zato odločili.

KRST. Krščena je bila v Rosariju Normica Sluga.

PISMO IZ AFRIKE

Edvard Kukanja v Kordobi, doma iz Malega dola pri Komnu je dobil že troje pisem od 32 letnega brata Gabrijela, ki je sedaj v Afriki. Že 1941 je bil odpeljan z doma in je delal na Siciliji, kjer je bil zajet. Sedaj dela kot mehanik v ugoslovanski osvobodilni vojski in prejema enako plačo kot vsak angleški vojak. Prav zadovoljen je in ne potrebuje ničesar drugega kot kako besedo napisano v tolažljiv pozdrav od svojcev.

Zadnje pismo je bilo pisano 31. okt.

RAŠICA — SLOVENSKE LIDICE

Onstran Save, blizu Šmartna pod Šmarno goro stoji na strmem bregu vas Rašica, katera je bila 12. sept. 1941 do tal požgana, mnogo prebivalcev postreljenih, drugi pa so bili odgnani v Srbijo. Povod nemškemu divjaškemu nastopu so dali četniki, ki so se skrivali tamkaj v nedostopnih podzemskih jamah in so se Nemci zato maščevali nad vasico, ki je imela kakih 20 hiš in je bila priljubljena izletna točka za Ljubljance, kamor ni bilo 3 ure hoda. Tej prvi grozovitosti je sledila nato še cela vrsta vasi. Poročilo očividca končava takole:

Enake žaloigre pa so se odigravale tudi v večih krajih Slovenije. Selca v Poljanski dolini, Kokrica v Kokriški dolini, Češnice v Moravčah itd. Tako je bilo na Gorenjskem do septembra 1942. opustošenih okrog petnajst vasi. Na Dolenjskem pod Italijani pa nad 70 vasi in nešteto ljudi, saj so jih na Gorenjskem

v Begunjah postrelili v enem dnevu 150; potem pa še vsak dan po 4, 6, 12, 18. Ta števila so bila različno razglašena po plakatih, ki so jih raztrosili Nemci ljudem in strah. Mnogo pa so jih postrelili, katerih imen niso razglasili. Pravijo, tisti ki so bili zaprti v Begunjah in izpuščeni na svobodo, da jih leži za gradom ob kaznilnici 300 v eni jami; imen teh niso nikdar razglasili.

Tako je krvavel naš narod in še krvavi. Ljudje silno težko pričakujejo anglo-ameriških čet, da bi jih rešile teh trinogov. Komunistov pa ne marajo, ker bi pod njimi nastala ravno taka morija.

Tu sem vam samo na kratko opisal življenje in trpljenje naših rojakov v domovini. Lahko pa bi napisal še več, kar celo knjigo. Pozdravljeni.

RDEČE ZVEZDE V BEOGRADU

Beograd. — Ameriška časnikarka Eleanor Packard poroča iz Beograda, da je po Beogradu povsod videti znake z rdečo zvezdo, ruski znak kladiča in srpa ter slike maršalov Stalina in Tita, nikjer pa ni videla slike predsednika Roosevelta in samo eno sliko premijerja Churchilla.

Kolikor je na zunaj videti, so beograjski meščani bolje hranjeni in oblečeni kot pa so Italijani v mnogih italijanskih mestih.

Rim. — Eleanor Packard, ameriška vojna poročevalka, je prispela z ruskim letalom v Rim iz Beograda, odkoder je morala odpotovati na ukaz jugoslovanskih oblasti. Poročevalka je rekla, da jugoslovanske oblasti niso bile zadovoljne z njenim poročilom, v katerem je sporočila, da je videla v beograjskih izložbah samo slike maršalov Stalina in Tita, pa skoro nobenih slik predsednika Roosevelta in angleškega premijerja Churchilla.

PISMO SLOVENSKEGA UJETNIKA

"Draga gospa Elena.

V prvi vrsti mojega pisma vas lepo in srčno pozdravim vas in vso vašo družino. Nadalje vam sporočam, da sem prejel vaše pismo in priložena dva dolarja. Prav lepo se zahvalim vam in gospodu župniku, ki sta se usmilila nepoznanega prijatelja.

Draga gospa, v pismo ste me vprašali, če mi je poznana Postojna. Da, znana mi je. V Postojni sicer nisem bil, a tam blizu pa večkrat. Jaz sem iz okolice Trsta, blizu Herpelj - Kozine, če so vam kaj znani tisti žalostni kraji, kjer so ljudje strašno trpeli.

Kaj se je zgodilo tam, ko so mene odpeljali Italijani, ne vem nič več od leta 1942. Italijani so nas pobrali in odpeljali vse moške od 15. do 55. leta proč od naših družin. Najprej so pobrali vse iz Trsta, Gorice, Reke, Pole, Udine in nas internirali v Italijo. Bilo nas je na tisoče. En tisoč mladih fantov starih 15 in 16 let so postrelili Nemci in fašisti leta 1943 meseca maja blizu Ankone.

Draga gospa, kolika žalost je za tiste matere, ki ne vedo za svoje sinove ali so še živi ali mrtvi. Za tiste fante ne vedo njih starši. Če so vam znani kraji okrog Bistrice in Trnova, tam so tudi dosti družin pokončali. Leta 1941 so na dan Svetega Rešnjega Telesa zažgali 12 vasi. Krog desete dopoldne so pridrli fašisti in dali ljudem deset minut časa, da si vzamejo s seboj kar morejo nesti in potem vasi zažgali. Ista nesreča je zadela tudi še mnogo drugih vasi blizu Gorice in Vipave in na Krasu.

Z Bogom

Pvt. Maršič Rudolf,

ZAHVALA

Vsem prijateljem in znancem izrekava najiskrenejšo zahvalo za izraze sožalja, katere ste nama izkazali ob priliki obletnice nepozabne IRENE, najprej s tako obilno vdeležbo pri sv. maši in nato tudi ob grobu.

Posebno zahvalo g. Hladniku za sveto mašo in lepe besede in pevcem za njihov trud in lepo pesem.

Ob britkem spominu na nenadomestljivo zgubo nama je v veliko tolažbo sočutje tolikih src blagih rojakov.

Naj vam vsem Bog povrne te izraze ljubezni.

CIRIL in KATARINA JEKŠE.

NOVE BOLNICE V SLOVENIJI.

Kmečki glas 4./IV. 1944 javlja, da deluje v TREBNJEM že 3 mesece civilna bolnica, ki je imela od kraja 25 postelj v štirih sobah. Bolnico vodi bivši primarij ptujske bolnice. Najbrže je sedaj bolnica že povečana.

TUDI V BELI KRAJINI

je bila na podoben način ustanovljena civilna bolnica a ni navedeno kje. Obe bolnici sta bili ustanovljeni po prizadevanju civilnih oblasti v osvobojenem ozemlju.

MATAJEV MATIJA

"Plevala je malo preveč!" je umoval Matija. "Pa kaj pomaga, če ga izrujem, ga zraste v kratkem še več. Zdaj pa grem Dimko past."

Coklal je k bornemu helvu, odrinil vrata brez kljuka, nagnil oglato glavo in stopil k svoji kravici. Črnoordeča buša je bila majhna, slabotna, navidezno skromna in pohlevna — toda Telebanovci so trdili, da je ni tako poredne, razuzdane krave nikjer na vsem božjem svetu ne, kakor je Matajeva šavra. Zlasti urnogolke Telebanovke so rade polagale Dimki vsa grda svojstva goveja na suha rebra; oponašale so ji, da je požrešna, jalova, potuhnjena, lahkomišelná, divja, hudobna, bodljiva, bezljava. Opravljale so jo, da je zanikarna kakor za molžo, tako za vprego in mesarja. Čim bolj pa so sosedje črnili njegovo gavro, tem rajši jo je imel Mataj. Večkrat se je moško potegnil za čast obrekovane govedine — pa so se mu le smejali in natolcevali kravišče še huje.

Dimka je pozdravila svojega gospodarja z zamolklim mukanjem.

"Dobro jutro, Dimka!" ji je odzdravil prijazno in jo počohal med zakrivljenima kratkima rogovoma. "Ali si že tudi pokoncu? Pridna, Dimka! Pa pojdi malo z mano vunkaj, da ti ne bo dolgčas na samem!"

Odvozil ji je debeli konopec in jo gnal pred kočo na grič. Vrv si je omotal okoli levice, legel v travo in zrl dol v vasico.

Mirno in tiho je samovalo Telebanovo, kakor bi bilo vse pomrlo tam doli. Le včas se je oglasil petelin, so zakoko-

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. Tel. 59-1356

dakale kokoši. Lesne bajte, krite z orjavelo slamo, postavljene križkraj ob potoku, so radovedno gledale iz zelenja v mladi dan, kakor bi pričakovale, da dožive po tolikih letih vendar že enkrat kaj novega.

Vaščani so bili odšli na delo. Po polju, po oranica, med kozelci se je tupatam zasvetila bela srajca. Daleč z doma Telebanovci niso hodili radi. Nerodna tegotna pot je vodila iz tega zapuščenega zahribja. Po leta in leta ni bilo semkaj nobenega tujca, nobenega hribolazca, nobenega kolesarja, niti kakega krošnjarja. Vsako leto nekajkrat so gnali Teelbanovci svojo živino na sejem v oddaljeno Zaplano; tja so hodili tudi v cerkev in si nakupovali vsega potrebnega, česar jima nista mogli dati njiva in hosta. O živiljenju in novodobnem napredku modernega sveta niso imeli nepokvarjeni hribovci niti najmanjšega pojma. Životarili in kmetovali so v svojem gorskem zakotju prav tako kakor njih dedi in pradedi. Čudovito trmoglavlo so se podpirali v prastari zabitosti in pazili strogo, da se ne bi kdo izmed njih vendarle kod nalezal sumnih novotarij, ki so včasih kaj slišali o njih in ki so se jim zdele samo lažnive pravljice in bajke iz devete dežele. Kakor časnike tako so zaničevali tudi poučne knjige Družbe sv. Mohorja. Pratika jim je bila edini vir vse modrosti in učenosti.

Matajev Matija je ležal na tleh, se upiral ob komolca in mežikal v solncu. Dimka se je mirno pasla, včasih topo pogledala svojega gospodarja, močno zasopla in zopet mulila rosno travo. V hosti so prepevali kosi in se oglašale kukavice. Mataj se je leno iztegoval po zemlji in ni mislil ničesar.

Nekaj časa se je Dimka dostojno vedla na paši. Hkrati pa je privzdignila glavo, sukala oči, zasopihala in poskočila v stran. Konopec se je odvil z Matijeve roke in krava je s povzdignjenim repom zbežljala po trati proti vasi.

"Počakaj, Dimka, stoj, Dimka!" je kričal Mataj in se skobacal na noge. "Nikar mi ne sili doli v vas, koder so sami tvoji sovražniki! Nazaj, Dimka!"

Ali svojeglavna Dimka ni marala za te dobrohotne opomine. On je skočil za njo, toda na sredi griča se je spotaknil ob kamen in težko telebnil na tla.

Begunka je bila kmalu v vasi. Pred bajto obdovele Kobacajeve Mice so bila vrtna vrata odprta in predrzna buča je smelo lomastila na tuj svet. Kobacajeva Mica, vsa mrtva na salato berivko,

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrtna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA

Construcción de Monumentos

en los Cementerios

PLACAS DE BRONCE

JUSTIN MARUSIC

Garmindia 4947 U. T. 59-4318

La Paternal

ROJAKI V ROSARIO IN PROV. STA. FE

Če potrebujete

URADNE PREVODE

vaših krstnih, poročnih in drugih listin (posebno za dijake in dijakinje za srednje šole), obrnite se na našega prevajalca (Traductor público judicial), ki vam uredi vse dokumente za vstop v šolo in osebnostno izkaznico (Cédula de Identidad).

Calle SAN LORENZO 937

Rosario

jo je negovala malone na vseh gredicah. Pa tudi Dimki je bila jako po godu; slastno in hlastno jo je začela hrustati s pravo kravjo požrešnostjo. Vendar se ni gostila dolgo. Mica Kobacajka, drobna, krivogleda ženica z zakrivljenim nosom, s širokimi, tankimi ustnami in z ostnatim obradkom, je kmalu uzrla kosmato grešnico.

"Matajeva šavra, oh, oh!" je kriknila, se prijela z obema rokama za pisano, pikasto ruto, zavozlano na tilniku in se podvivala na vrtec. "Le čakaj mrha zani-karna, nemarna! Mi ne gre? Jaz ti jih že dam, jaz. Oh, moja berivka, moja berivka!"

Izruvala je medpotoma dolgo fiziološko izrvave prsti, da bi kaznovala bušo. Zdajci je prisopihal tudi Matajev Matija na kraj nesreče in proseče povzdignil svoj glas:

"Stoj, Mica Kobacajka! Kaj hočeš moji Dimki?"

Srdita vdova pa je cvilila v en dušek: "Moje berivke se je lotila nesramna pri-tepenka! Ubijem ti jo!"

"Oh, Mica Kobacajka, prizanesi moji Dimki! Dimka, reva, včasih tudi rada sne kaj dobrega! Ne zameri ji!"

Hudi Mici pa te in take mile prošnje niso segle do srca. Ko je Dimka uganila sovražne namene razjarjene žene, je iznova vzdignila rep in jo ubrala prav mimo svojega zagovornika z nevarnega kraja. Mica pa, vsa rdeča od prehude jezice, je naskočila kravjega varuha. Kakor srednjeveški vitez svoj meč, tako je ona oberoč zavihтела svojo prekljo. Da bi otel svojo preljubo uro preteče nevarnosti, se je Mataj okrenil in ujel Kobacajkin buzdovan s svojo široko roko. In dočim se je ona penila od jeze in poizkušala, da bi mu izvila bat, jo je on miril in tolažil, rekoč:

"Ne bodi no taka, Mica! Nikar se ne jezi, no! Odpusti moji kravi in meni, obe-ma! In spusti fiziološko! Kaj pa, ljuba Mica, če bi ti bile berivko izpodjedle miši, ali če bi jo bile obrale gosence ali razkavsali vrabci ali pobila toča? Zdaj je že, kar je, kajne, Mica? Usmiljena bodi, dobrega srca in dobre volje, da te bo Bog vesel, Mica! In zakaj, Mica, tako naj te vprašam, zakaj nisi zaprla vrat?"

(Nadaljevanje)

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

Krščanska socijalna načela

PLAČA BODI ČLOVEKA VREDNA

Na tem mestu se dotaknemo stvari zelo velikega pomena, katero je treba prav razumeti, da se ne pregreši na eno ali na drugo stran. Način plačila se namreč določuje s svobodno pogodbo; tako se zdi, da je gospodar podjetja, ko je plačal pogojeno plačilo, poštenosti zagodil in da ni preko tega ničesar dolžan. Le tedaj bi se zgodila krivica, če bi se ali gospodar branil dati celotno plačilo, ali delavec ne bi hotel storiti v celoti dolžnega dela. V teh — izven teh v nikakih — slučajih, bi bilo pravično, da državna oblast poseže vmes, da vsakemu ostane njegovo pravo neokrnjeno.

Temu dokazovanju pravičen presojevalec razmer ne more lahko in ne v celoti pritegniti, ker ni z vseh strani dovršeno; manjka mu namreč nek odločilen del utemeljevanja največje važnosti. Delati se namreč pravi, truditi se za pridobivanje stvari, ki so potrebne za različne življenjske potrebe in zlasti za vzdrževanje samega sebe. "V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh." (1 Mojz. 3, 19.) V človeku ima torej delo tako rekoč dve znamenji po naravi prirojeni, namreč, da je *osebno*, ker je delovna sila navezana na osebo in je povsem last nje, od katere se uporablja in v katere korist je zrasla; nadalje, da je *potrebno* iz tega vzroka, ker človek potrebuje sadov dela, da si vzdržuje življenje. Vzdrževanje življenja pa ukazuje narava bitij sama, kateri moramo biti prav posebno pokorni. Gotovo pa, če se oziramo na delo samo z one strani, v kolikor je osebno, ni dvoma, da je delavcu svobodno obseg pogojenega plačila nižje določiti. Kakor namreč z voljo vrši delo, tako more z voljo biti zadovoljen z nizkim ali sploh nobenim plačilom za delo. Toda zdaleka drugače je treba soditi, če se s pojmom osebnosti združi pojem potrebe, ki ga ne moremo sicer dejansko, pač pa miselno od onega ločiti. V resnici je skupna dolžnost posameznikov, vztrajati v življenju, in zločin, se tej dolžnosti odtegniti. Iz tega nujno izvira pravica do pridobivanja dobrin, s katerimi se življenje vzdržuje. Do zaloge teh dobrin pa vsakemu, tudi najnižjemu, more pomagati le z delom zaslužena plača. Bodi, da delavec in gospodar soglašata v mnenju in izrečno glede velikosti plačila, vendar ostane vedno tu nekaj od naravne pravičnosti, kar je več in bolj staro, kakor prosta volja pogodbenikov, namreč, da mora plačilo zadostovati, da hrani delavca, sicer varčnega in dobrega značaja. Če bi pa delavec, prisiljen po potrebi ali nagnjen radi strahu večjega zla, sprejel tršo pogodbo, ki bi jo moral sprejeti, čeprav bi ne hotel, ker bi bila naložena od gospodarja ali delodajalca, bi bilo to podvrženje sili, proti čemer pravičnost glasno ugovarja.

Vprašanje o pravični plači je tako obširno, da ga samo po sebi umevno tu ni mogoče izčrpno obravnavati. Dotakniti se hočemo tu le nekaterih pglavitnih točk, po katerih se mora ravnati delavska plača, ako hočemo, da je pravična in človeka vredna. Predvsem moramo tu zavriniti misel nekaterih, da so dandanes plače pravične, češ, saj se delavci sami prosto zavežejo, da hočejo za to plačo delati. Ta misel je pogrešena in tudi krivična, kakor dobro poudarja papež Leon XIII. Ako človek strada, jê drage volje in z veseljem vsako hrano, pa naj bo še tako slaba. S tem pa še ni rečeno, da je ž njo zadovoljen, ali, da je to dosti za človeka, ako ima le košček kruha in malo vode. Ohraniti si pač more človek s to hrano življenje, ne more pa preprečiti, da ne bi telo hiralo in končno podleglo radi premale in nezadostne prehrane. Prav taka je z delavskimi plačami. Brezposelni je stradal, dobil službo, z vsako plačo je zadovoljen, zato, da nekoliko manj strada, ali sploh more ohraniti svoje telesno življenje. Nihče pa ne more reči, da je taka plača res človeka vredna.

Pravtako se plača ne sme ravnati po razmerju med ponudbo in povpraševanjem. Ponudba in pov-

praševanje se lahko poljubno, umetno dvigata in znižujeta, zato sta to preveč negotovi točki. Če bi se pri odmeri plačila ravnali po načelu ponudbe in povpraševanja se lahko zgodi, da bodo plače tako nizke, da ne bi zadostovale niti za ohranitev golega življenja...

Ako pravimo, da mora biti plača res človeka vredna, tedaj mislim tu na življenje delavca, bodisi ročnega ali umskega, kakor si ga pameten človek sme želeti. Ne mislim tu na kakega pijanca ali potratneža sploh, ker takemu tudi največja plača ne bi zadostovala, a prav tako ne mislim na delavca, ki bi bil izredno skrben in varčen. Res se dobe tudi taki delavci in delavke, ki se jim človek mora čuditi, kako morejo s tako skromnimi sredstvi shajati, toda to so izjeme. Za merilo tu ne smemo jemati človeka izredne skromnosti in skrajnega samozatajevanja, ampak povprečnega človeka. Ako torej pravim, da mora biti plača človeka vredna, mislim tu na plačo, ki omogoča delavcu stanovanje, ne v kaki kleti ali baraki, ampak pošteno, zračno in zdravo stanovanje, prav tako primerno hrano in pošteno razvedrilo, z eno besedo: vse, kar je potrebno za povprečnega človeka. Biti mora plača toliko, da si lahko prihrani nekaj za čas bolezni, starosti ali kake podobne nezgode.

Edino merilo za odmero pravične plače more biti pravičnost in sicer ona naravna pravičnost, ki se ozira na vse podrobnosti, na vse razmere in posamezne okoliščine.

Ozirati se je treba na predidne izdatke in trud, ki so bili potrebni za poklicno izobrazbo in izvežbanost.

Treba je upoštevati količino in kakovost dela, ne samo obdelano tvarno snov ali delovni čas, ampak tudi pomen in važnost dela, potrebo in korist dela ter odgovornost in vplivno moč posameznega dela.

Zakon pravičnosti dalje zahteva, da se odmera plače ozira na obnovitev izrabljenih moči, na potrebni počitek, ki je vir nove delovne moči. Plača ne sme biti individualna (za posameznika preračunana) ampak družinska.

Pri plači se je treba ozirati tudi na posebne nevarnosti za zdravje in življenje, ki so s kakim delom združene; ozirati se mora končno tudi na dobo delanezmožnosti, bolezni brezposelnosti itd. Vse to zahteva že naravno pravo.

Kakor že večkrat, papež tudi tu povdarja, da delo ni blago, da delavec svoje delavne moči ne more prodati, da je delo osebna lastnost človeka, dana mu za to, da si pridobi potrebno za življenje. Delavska pogodba torej ni kupna pogodba, tudi ne najemniška pogodba ampak družabna pogodba; to se pravi delavec in delodajalec tvorita družbo, da bi skupno proizvajala nove gospodarske vrednote, ki si jih primereno svojemu delu med seboj razdelita.

Iz več razlogov je ta delitev težka, vendar pa ni neizvedljiva. Težava je predvsem v tem, ker se proizvajane gospodarske vrednote ne dele v blagu, ampak v denarju. Plača je torej odvisna od cene. Težavno je dalje natančno določiti v kakem razmerju stoji delo delavca in obratovodje. Ali je v resnici obratovodja prispeval pet- ali desetkrat toliko k delu kakor delavec? To je seve različno pri posameznih obratih. Težavno je končno določiti življenjske potrebe posameznih sodelavcev pri obratu, ki so prav tako različne z ozirom na različno njihovo delo. Vse to se more upoštevati pri delu in tudi pri ceni dela, ki končno ni drugega kakor prisojenje pravic do drugih dobrin, ki si jih je s svojim delom zaslužil. V praktičnem življenju te na videz res težke probleme lahko mirno prepustimo strokovnim organizacijam, ki so v prvi vrsti zato poklicane.

ZAHVALA ROJAKOM

23. febr. sem se srečno vrnil s potovanja, na katerem sem obiskal naše v Rosariju, Paraná, Santa Fe in v Córdoba.

Povsod sem bil prijazno sprejet kot vselej in obiskal vse rojake, katere sem mogel in katere sem doma našel.

Vsi tisti so poravnali naročnino za D. Ž. in večinoma tudi prispevali kaj za tiskovni sklad, oziroma za strošek potovanja. Tudi naročnino za Slovenski list so večinoma izročili in je sedaj že v rokah uprave. Vsem najlepša zahvala.

Tisti, katerih nisem dobil doma, naj pa svoj dolg poravnajo po pošti, ker sicer bomo morali revijo ustaviti. Pošiljanje denarja po poštmem bonu je čisto enostavna stvar! Vsak naročnik pa ima menda vendar toliko vesti in dostojnosti, da bo svojo dolžnost spolnil.

Posebno zahvalo moram sporočiti g. konzulu Rubešu v Rosariju ter bratrancem Janezu, Micki in Kristini Čuk in njemu možu za gostoljubno streho in začasni dom za dneve mojega bivanja v Rosariju, nadalje se zahvalim vsem, ki so imeli na skrbi priprave za sveto mašo, posebno sestram, ki so tako lepo zapele. Posebna zahvala tudi Eugenu Kurtinu, pri katerem smo imeli tako prijetno kosilo na dan rosarijskega praznika.

V Paraná sem dobil začasni dom pri Persoljevih v Córdoba pa pri prijatelju Bartolu Francetu, ki mi je bil kljub prometni krizi tudi z avtom na razpolago za najvažnejša in neizogibna pota. 11. febr. je bila sv. maša v Córdoba in precej dobro obiskana. Kosilo je bilo tisti dan pri Jazbecu.

Ves čas potovanja sem imel ugodno vreme. Bili so nekateri deževni dnevi, a nikdar tako, da bi moj načrt skazili, temveč so mi le potovanje napravili manj vroče in prašno.

Radi prometnih težav v Córdoba nisem mogel dobiti voznega listka za na Pampo de Achala, kamor sem se namenil, zato sem pa izrabil povabilo poznane družine, ki ima vilo v Valle Verde (La Granja) in sem tamkaj našel prav tak kotiček sredi kordobskih gričev, kakor je moj rojstni dom tam v notranjskih hribih, sredi med drevjem in grički. Tako sem imel dva dni za oddih potem, ko sem vse rojake obiskal.

Jamez Hladnik

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

To načelo pravičnosti pri odmeri plače — to bodi posebej poudarjeno nasproti tistim, ki trdijo, da krščanstvo nima smisla za pravično plačo, ampak človeka le tolaži z večnim plačilom — se povsem strinja z načeli krščanske morale.

Zveličar sam je dal tozadevno navodilo, kratko sicer, toda vse obsegajoče načelo, v katerem ima vsaka beseda svoj velik pomen: "Delavec je vreden svojega plačila." (Lk. 10, 7.)

Delavec! Vsak delavec! Naj si že dela z glavo ali z rokami, izučen ali neizučen, tovarniški ali poljski, vsak delavec, če le svoje delo pošteno in vestno vrši.

Je vreden svojega plačila! To se pravi, vsak pošten delavec ima pravico do svoje plače. Plača torej ni stvar dobre volje, ni miloščina ali milostna naklonjenost. Plača je dolžnost na eni strani, in pravica na drugi strani. Plačilo in milost, plačilo in miloščina so pojmi, ki se med seboj povsem izključujejo.

Vsak delavec je svojega plačila vreden! Trud pri delu in dobiček pri delu, velikost dela in velikost plačila morate biti sorazmerne.

To Kristusovo načelo je katoliška cerkev vedno spoštovala, zato prišteva vsako zadrževanje ali utrgovanje delavskega zaslužka med najhujše grehe — med vnebovpijoče grehe.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

"SLOVENSKA KRAJINA"

10. febr. se je vršila ob obilni vdeležbi in med prijetnim razpeloženjem v proslavo pete obletnice društva "vinska trgatov".

Z mnogimi darovi so poskrbeli zvesti člani za lepe dobitke srečkanja, pri katerem je z navdušenjem sodelovala naša mladina, ki je bila izredno številna na tej veselici.

V proslavo poletnice je spregovoril nekaj besed načelnik nadzorstva Adalbert Preininger, nakar je Krajcerjeva Maričika v zabavni obliki popisala delo petih let in karakterizirala delo društvenih funkcionarjev v tem času s priznanjem vsem dosežnim predsednikom: Preiningerju, Šerugi in Časarju, kateri sedaj spretno in z ljubeznijo vodi "Slovensko Krajino".

Odbor izreka zahvalo vsem, ki so sodelovali za lepo veselico, posebno njim, kateri so prispevali dobitke in imeli na skrbi red.

POZDRAVE POŠILJAJO

vsi rojaki, ki žive po Rosariju, Paraná, Santa Fe in v Córdoba ter Altí Graciji.

Posebne pozdrave naroča vsem poznanim MARIJA LAKNERJEVA, poročena Fiorillo, ki živi sedaj v Santa Fe in se prav dobro počuti.

Vsem znancem, posebno Prekmurcem pošilja pozdrave ANDREJ LAH, kateri ima svoj začasni dom v La Calera pri Córdoba in se dosti dobro počuti.

S hvaležnostjo se vedno spominja svojih učencev častita sestra NILA ROVTAR, ki išče zdravja v bolnici La Misericordia v Córdoba. Za vse znane je naročila mnoge pozdrave. Kogar pa pot kaj tja prinese, naj le pogleda v ulico Belgrano 1500, v sobo 4, kjer je njena postelja.

NA NOVEM MESTU

je sedaj č. g. VLADIMIR ZMET, ki je premeščen iz La Plata v Buenos Aires na župnijo San Pedro (Boca). Njegov naslov je: Australia 1151, Buenos Aires.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036